NITS

Nit del dotze.

Cada dia és el darrer.
Quotidianament el trajecte fineix.
Cada episodi és el darrer i el més substancial de la teua existència.
Els episodis anteriors són, a tot estrebar, (dolça?) matèria d'enyor.

Som-hi. A la terrassa, força de temps que no m'hi trobava. En unes lleixes hi han abandonats un parell de paquets amb una desena de DVDs cascú, d'una antiga sèrie que em sembla que es deia «*The Kennedys*». També hi ha una cassoleta blanca amb ous bruns i blancs. Dubt que encara siguin bons. Llavors, part de terra, esbarriades, hi uns quants de grapats d'ametlles. Recollia les ametlles en un pot de vidre i la dona m'ho retreia. Ho devia trobar brut. Li deia que ja les netejaria, si calgués, i les torraria, això rai.

Ara era al carrer, i hi ha, aturat, un bon automòbil negre; hi ha dins un home gras, amb cara de malalt, ben vestit, també de negre, i escolta, i probablement guaita, a l'aparell de desxifrar DVDs de l'automòbil, precisament un dels discs de la sèrie que no feia gaire trobava a la terrassa. Dret, vora la finestra estant, a l'altre costat d'on l'home seu al volant, li dic, «*Quina casualitat! Justament*

havia trobada, sencera, crec, la mateixa antiga sèrie! Què em dieu? Us plau? Val la pena?» El pobre home pateix massa. Massa fotut, no té ni esme de contestar-me, tot i que reconeix la meua presència. Potser l'hauria de dur a urgències, però com?

M'he ficat a la petita sala de cinema i no sé ni què hi vull veure. I tantost no soc dins me n'adon així mateix que hi ha més gent qui s'asseu d'esquena a la pantalla que no pas davant. Xerren molt entre ells, fan un cas omís del que diuen els actors, dels quals llurs veus, comparades a les del públic, no destaquen pas gens. De la cadira de braços on m'assec amb prou feines si soc capaç d'assabentar-me de re del film. M'he canviat de posició i ara hi tinc l'esquena d'un grandassot. Encara hi veig menys de teca davant; només, si de cas el seu clatell. M'assec doncs cap al darrere de la sala, d'esquena a la pantalla. Potser és més interessant de veure l'actualitat, el present, l'ara mateix, la gent qui són amb mi, que no pas un esdeveniment molt anterior, enllaunat, i que qui sap quants d'episodis no emmagatzema ni el temps transcorregut durant l'emmagatzemament. Ara mateix, se m'asseia una parella granada, l'home al costat meu, la dona a la cadira de braços del passadís. Són grassets. L'home feixuc, d'un cert embalum. Porten un infant molt jovenet, qui deu ésser un net llur. L'instal·len damunt una tauleta que hi ha per comptes d'un altre seient davant d'ells. L'infant s'ha aixecat i es belluga massa perillosament. Tinc por que no caigui de la tauleta. Mentrestant, l'home del costat fa estona que m'acarona la mà esquerra amb la seua dreta. La meua mà és molt prima i molt més petita que no la seua, que és, com dic, grassoneta i flonja. Al capdavall, m'excús, i li retir amb la mà dreta la seua dreta que m'empresonava l'esquerra. L'excusa és per a salvar al darrer instant l'infant, el qual porta un biberó ple d'aigua que sacsa salvatgement, de tal faisó que escatxiga pertot, i pitjor, em fa que es fotrà imminentment una castanya. L'assec al meu seient, i me'n vaig a cercar'n un altre. O potser no. Potser ja me'n vaig del tot. Sí, i tant. El carrer i l'espectacle que presenta m'esperen, amables, sempre.

(...)

Nit del tretze.

Un humà al capdavall és un altre cos accidental ple d'il·lusions que no és solament un altre cos, que és quelcom més, sovint molt més, de vegades massa, fins a la bogeria ardent de les vanitats més descordades.

Tots els quin infringim els tabús som artistes.
Fracassats. Al cap dels anys, el gastador trajecte vers la mort s'encarrega de fer-nos fracassar.
I tanmateix hi insistim. Quelcom ens hi empeny.
Som titelles sense remei, impel·lits per l'enigmàtic impuls artístic del dimoni persistent del breu interludi que en diem vida.
Insistent dimoni qui de trast en trast netejaria la persistència de la boira al meu crani abandonat a sos lleures banals.

Per què atènyer l'allunyat? Prou feines tens a atènyer allò proper. Que hom romangui volenters al femer indistingible és allò entenimentat de fer, i tanmateix la vida vol el seu òbol. L'òbol de la teua fútil contribució.

Estranya contesa on una fètida despulla és asseguda enmig del plató. La patètica fètida despulla era jo i la contesa consistia en la lluita grecoromana entre dues personalitats de les arts esdevinguts per causes del pas maleït del temps en espantalls. Caparrut, hom, malgrat les xacres, s'aferra a la vida, tot i que a la seua edat periclita esborronadorament, amb gairebé tots els òrgans espatllats. El guanyador era aquell qui assolia d'amorrar el contrincant als mitjons fètids de la despulla. Les lluites eren èpiques a despit de la irrellevància dels darrers batecs als cossos grotescs dels lluitadors. El triomfador s'enduia com a trofeu, per al seu record, un dels fètids mitjons de la despulla. L'altre mitjó anava al perdedor. Els dos eixien d'escena somrients.

Llavors, amb prou feines matinava i encara caminava en la foscor pel camí de sirga quan, d'un revolt, vaig veure, perfilat per les primeres tímides clarors de l'alba, un home poderós qui davant meu se m'atansava amb qualque eina llarga penjant d'una de ses mans; si jo no en veia a contrallum sinó una imponent silueta, ell em devia distingir àdhuc el visatge, un visatge no gens hostil, ans hospitalari, d'un afable homenet no gran cosa, ningú al capdavall qui presentés cap mena de perill.

I tanmateix, quan érem força pròxims, i em feia a un costat perquè passés, se m'abalançà damunt, desant-se l'eina contundent a la corretja, i engrapant-me els dos canells amb ses dues mans molt vigoroses. No forcejàrem pas gaire; no li calgué emprar la seua eina per a atuir-me o àdhuc matar-me, únicament se m'endugué a sacsades, gairebé sollevat, fins a la seua barca que raïa acostada a la riba de riu tot fosc i silent.

Se m'enduia en Caront vers mon darrer infern. Me'n record que, rancuniós, remugava. Em vaig entendre bocins. «*Duc tothom a bon port, i no hi puc romandre; la feina és constant; sempre soc lluny, a mig camí, i ben a prop del bon port de totes les felicitats de l'oblit; i mai no m'és permès d'aterrar-hi personalment; quina condemna més cruel la meua; i si mai s'escaigués que el meu destí canviés d'orientació, si contingències diverses i ignots parers fins ara irreconciliables s'acordessin a atorgar-me permís per endinsar-me al paradís infernal de tots els benaurats morts (ara bé, només pel fet que s'acabaven els viatgers), què m'hi trobaré? Tot hi haurà estat segurament irrecobrablement deteriorat... En tot cas, prou me l'imagín; trist panorama de qui fa cap massa tard... Hi soc una desferra abandonada a la desolació... A la desesperació... Només em mancava aqueixa. L'esquer del viure ha fugit, cuc vivaç, en la immensitat de l'oceà del viure on ja no m'hi tornaré a banyar.*»

(...)

Nit del catorze.

Era com ara covar còdols. Inútil.

La dona em passa un article retallat d'un full de diari de color rosa. No hi entenc l'argument de cap manera. Consternació. Tot se'm confon.

«*Els catalans què...? S'autoimmolaven. S'estimaven més el foc que la llibertat*.»

Em sé a frec de feridura. La visió se m'enterboleix, se'm disgrega, deforma; les lletres ballen soles, tota matèria es distreu pel seu costat, a la babalà. El cervell no em rutlla. A les palpentes, trontollant, m'immergia en la foscor total. Hi esperava, sense gaires esperances, la tornada de la llum.

Quan serà l'hora del nou assaonament? La rompuda propvinent? Quines noves monedes, sivelles, armes, no desenterrarem? Quins nous elms, ossos, cranis? Quina vella bomba adormida que tocada per la rella ens esclata i ens esborra definitivament tots els records...?

De la lleixa damunt la llar (el faldar), en voler-m'hi repenjar, en faig caure dues copetes de licor de vidre color blau; espeteguen a terra; trencades en mil bocins; ara, incapaç, orb, romanc aterrit pels peus nus de la canalla quan pujaran d'esgambi i em vindran a demanar el berenar. Calamitat total. Vida malaguanyada. Buidor abassegadora.

(...)

Nit del quinze.

El foc del viure se m'esmorteeix, i m'ensum que ben aviat se m'apaga del tot.

Sols soc un ou sol
Qui alhora et nou i absol.

He tornat a Brussel·les. Immergit llargament a la tèbia piscina de sempre, adés com solia, me n'adon avui que hi he perdudes les ulleres; en trob unes quantes esbarriades al fons, tret que cap no són les meues.

Posseït pel paper que em cal fer i, havent perdudes les ulleres, ni d'eines ni de l'ormeig del mecànic no me'n puc servir. No puc pas ésser garatgista sense veure bé ni les eines ni les màquines que em cal adobar. Al lloc hi esdevinc alliè. Una nosa, una excrescència.

M'hi trauen sense gaire cerimònia. De mos lleus precs ni se'n xauten ni en fan cas.

Orfe, sense l'ormeig de mecànic, he degut passar per casa on he pres, per comptes, l'ormeig més simple de pescador de canya.

M'atansava al riu. La nit hi queia. Viatge impulsiu vers la foscor i la companyia de l'aigua que corr i els peixos qui callen. Compassiu i ple de tendresa envers jo mateix em declar. Cap agror a la vida re no arranja.

Soc dempeus vora el riu i no m'esver ni m'esparver gens si sent tot d'una que de bracet se'm juny, amè, un espectre. És l'espectre de mon enyorada mare, qui sempre, fins ara, jorn darrer, sempre he invocada en instants de pànic. Sempre m'ha defensat de tota por salvatge.

«*Mama, mama, gràcies*.» Em prem el braç. La seua galta s'atansa a

la meua. Escalfor d'amor inestroncable.

(...)

Matí de l'endemà.

Un peix amb ulleres penjava de la llinya. Eren les meues. Miracle de ma mare, ara que soc pràcticament mort, i hi veig mentalment més clar. Em tornen fragments de poemes que m'havia apresos de jove i que amb la deterioració perpetrada per l'ancianitat havia perduts. No assolia de rembre's, i ara, oidà, presentats en safata. Inversemblant.

«L'alliberares, fill...?»
«És clar, mama, i prou degudament agraït.»
«*Ben fet. Som-hi. Anem.*»

(...)

Nit del setze.

En acabat de centúries d'insomni, el virus de la vida s'adormia, satisfet de tota la misèria portada als adés vivents d'aquell planeta que al començament semblava prou suculent, i llavors, anòmal, s'embalbeix, declina, s'agreuja, entra en irreversible anormalitat. Incapaç d'ajornar el col·lapse, esdevé closca buida, xorca.

Tot s'escola a una acceleració que et talla el bleix.

Al solemne amfiteatre que és la pedrera, un sol decrèpit excavador allibera del dur sol mantes de bestioles qui ixen de la roca amb un indomtable esperit guerrer. Llavors, l'ancià amb tantes d'afeccions geriàtriques se n'ha anat, satisfet, i s'ha perdut per la glacera fins que, postrat, gita tota resistència darrere, i havent caigut tot rebregat, es metamorfosa lentament ell mateix en pedra. Espontani i obsolet alhora monument de fantasia.

Dementre que a l'horitzó, amb prou feines perceptible, enllà del parpelleig del Sol morent damunt el glaç aparentment infinit, el tren.

El tren va reblert, clafert de gent. L'atapeïment de persones encén pertot arreu petits focus d'irritació que es resolen sovint amb crits i desdenys, i amb força d'injusts insults. De més a més, es veu que ningú mai no davalla enlloc; al contrari, cada cop hi puja més viatgers, de més en més esparracats, flairosos; hom sospita que ple de paràsits. I llavors, això rai. El núvol de pols (no pas de sorra, com en cap tempesta al desert), de pols grisa i miasmàtica, vescosa, ho enfosqueix tot al davant. La màquina i el tren sencer es veuen empassats pel núvol de pols untuosa.

Dins el tren tothom callem; aviat ningú no hi veu de cap ull; romanem empedreïts; confiem que el núvol, cap vent providencial se l'endugui ben lluny; per comptes de què, la foscor esdevé absoluta. És la fi del viatge per al tren condemnat per les circumstàncies, la present situació, la novella contingència. Un rovell novell rosta tot objecte metàl·lic; tota carn es disgrega. Sinistre, rere el negre espès tel atmosfèric, un tro retruny, monstruós; ressona llargament fins que no es degenera en un patètic ofec i llavors en uns darrers roncs garranyics de ranera. Què ha degut dir? Crec que ha dit «*bona nit*».

(...)

Nit del disset.

«*L'ull estampat a la ullera petita del meu telescopi,*» diu l'anònim astrònom, «*és la pedra angular de tota la idiota estructura al fons enganyós del cel. En efecte, és palès que aquell defectuós caricaturesc artefacte anomenat univers, malament rai. Si trac l'ull de la ullera, l'eixelebradament mal bastit ni fornit fatídic cadafal s'ensorra tot sol en el tedi infinit del no re*.»

Amb això, feia acte de presència i la dona, entre la gentada, deia, «*Ep, ací el tenim. El meu marit!*».

Immediatament, un home fort, quadrat, de bona mida, i a la millor edat dels quaranta o cinquanta, se m'atansa, efusiu, eruptiu, i em pren la mà i em besa la galta amb un petó sorollós i diu, «*Gràcies, marit!*». I tothom respon amb mormols de pregona aprovació.

Romanc a les escapces, tot parat. Per què aquella comèdia…? Soc molt adust, incapaç de gaires demostracions emocionals, i, empegueït, somric… I dic, «*Gràcies, gràcies. Veig que soc estimat. De sobte ingràvid, mon cor cansat bat molt més suaument. Mercès, mercès a tothom*», i en callar i recular cap enfora, me n'adon que hi ha àdhuc inicis de llàgrimes als ulls d'unes quantes de les dones.

Què era allò? I em semblava caure-hi… I si potser fos que…

En efecte, em demanava si el dolç espectacle es gestava en l'acceptació per la societat en general del somni que revelí d'esquitllentes als poderosos sobre com hauríem de regir la societat perquè es salvés del daltabaix on, desentenimentats, molt sòpitament ni estúpida no ens menàvem.

Calia dividir els homes (la gent en general) entre volpells i ardits.

Tria cabdal entre els coratjosos i els descoratjats. Entre els higiènics i els indigents. Els anèmics i els enèrgics. Els devastats i els florents. Els degenerats i els ben parits. Els tocats i els equilibrats...

Els miquetes i els ponderosos. Els eteris i carnuts. Els infectes i els sans. Els emboirats i els clars. Els nihilistes i els pleners...

L'afligit i l'eixerit. El fluix i el fort. El tou i el dur. L'imaginatiu i el botxí. L'intranscendent i el fonamental... El qui s'estireganya il·limitadament (com el carallot qui soc ara mateix) i el qui va al gra i prou.

Calia esbrinar fil per randa quins somnis no ens entrevenien a cascú, nits tranquil·les o angoixades.

Aquells qui somiaven valentament, sobrant tot obstacle per a reeixir a atènyer l'objectiu, els posàvem a la banda dels fautors, dels encertats.

Els qui ens somiàvem sempre estroncats en els nostres afers (per simples i consuetudinaris que fossin aqueixes empreses), i mai no assolíem doncs la fita que, indecisos, ens proposàvem tanmateix d'atènyer, tothora perduts a mig camí o enfonsats en cap sobtat abís tenebrós i insalvable; tots els covards condemnats al fracàs més estrepitós, fora! Distribuïts a la banda dels lacais, els muts.

Tots els deprimits, i depressius (i depriments), els descoratjats, els desconsolats, els pessimistes, els esfereïts del viure, els esglaiats, posseïts per l'esperit de la mort...

Tots els desconhortats (llur cosmogonia, el més perillós i repulsiu tètric teatre), és ben fàcil: castrats, capats, llur cabal genètic desmanegat, retut inhàbil; impedits de tota reproducció. Llur maleïda desesperació tolta arran, estroncada d'arrel.

Car calia fer un món només parit per la gent d'immens coratge, gent qui va endavant, apitrant fort; un món optimista, ardit, virtuós, mai esdevingut fofo, neguitós, malaltís, ans agraït a la natura, i company preferit de la natura, sensible a la vida de cada ésser creat de forma natural, sense intervenció nostra, altra que la del control dels

elements violents, siguin animals, plantes, esdeveniments meteorològics... Tant se val. Tot allò nociu, depriment, fora! Extirpat.

Calia efectivament comprendre el paisatge. «*Escolta què et diu exactament l'arbre i l'insecte. Escateix així quins parers serven, quines són llurs teories pel que fa i pertany verament a la vida? A la mort? I de tot això quina és la part més pertinent, important, més interessant, essencial... I àdhuc esperançadora, doncs, si pot ésser, ca?*»

D'ací que m'estimessin els qui em coneixien. Car els valents volien un món valent. L'home fort abillat amb pell de lleopard, un dels nous distribuïdors entre els rebutjats volpells desarmats i els acceptats ardits conqueridors de l'harmonia terrestre, em petonejava amb virulència perquè el meu malson havia resolt com trobar, ni que només fos temporalment, una sortida al present desgavell universal.

La immarcescible pusil·lanimitat dels devots a l'escabrós autoodi, als fastiguejats per la vida, als ultrats per l'absurd, lívids i sotmesos, rosegats pel pànic inextricable, ofensius en llurs tronades ideologies de vençut, de perdedor, amb idees (feixugues com el plom verinós) que ens voldrien escanyats, ofegats, elidits abans d'hora, ara mateix si fos possible, ells, els dolents, els podrits de l'esperit malalt, massivament, ensems, tots plegats, sense excepció, sense perdó, sense més rebomboris, ells, els pusil·lànimes derrotistes els únics elidits d'empertostemps!

«*Magnífica solució... De moment*.»

Així veia la cosa, amb l'ull enfonsat al pou esgarrifós del cel, l'anònim astrònom, esdevingut, amb ajut de l'ull tot-penetrant, en arqueòleg de les mortes ruïnoses constel·lacions. On el meu malson era una de les lluïssors estroboscòpiques que de cops es manifestaven sobtadament al fons de les més tempestuoses penombres que encara feien la viu-viu, en un caliu aparentment inextingible, al cul de l'infinit.

(...)

Nit del divuit.

Plàcidament entrava al mut flonjo aldarull de la necròpoli, i em sé no pas gran cosa, una apòfisi, una excrescència, i em disfressava, sense cap mena de treball, en un insignificant, un zero, i em depenyia de tebi del tot, a favor alhora de ningú i de tothom, i hi era com si no hi fos.

El meu vehicle era un cistell portat a l'esquena per un altre cadàver en descomposició.

La població havíem estratègicament emergits a causa de la inundació. Tots els alardons i antostes esbotzats pel furiós corrent. La necròpoli sencera submergida pel diluvi que engreixava el torrent i el curullava fins a rompre'n tots contorns que fins ara l'havien definit. Li donaven un altre aspecte, catastròfic. Esdevenia un torrent sense personalitat. Un torrent anihilat. Indistingible. S'havia escorregut, ganut i tot-destructiu com s'escorr bestialment vers el no re el temps mateix. Tot era ara ras cohesiu d'aigua morta, que de cops bombollejava tampoc sense cap raó. Car no hi havia dessota re qui respirés. Tots érem morts, i sovint d'èpoques molt reculades. No en feia poques, de centúries, que abandonàvem tota il·lusió. Dèries de capgràs i de capgròs... I de cap de suro ridículament apassionat. Fora falòrnies de cap ni gros ni gras, gris de densa boira. Potser que l'airegessis una mica, el teu cap dens, saps? Agafa't per la pelleringa de rere el coll i trau-te enjondre, i allibera-te'n d'una vegada, de l'estúpid fanatisme del viure.

Al capdavall, ets mort. Sigues doncs un mort com cal. Neutre fins a la benaurança, la felicitat...

Tot en tot, nogensmenys, com dic, l'aiguat brutal no ens convenia gens. L'endemà mateix la necròpoli, el nostre equip, havia de jugar contra l'equip de la necròpoli de més a la vora, no gaire lluny. Un rival mil·lenari i dels més forts. I jo, qui d'ençà del meu cistell penjat a l'esquena del gegantí cadàver pudent podia assenyalar clarament les instruccions d'estratègia de l'equip reunit, car prou per això n'era l'entrenador, em neguitejava força el contratemps.

Així i tot, els trobava prou preparats, els jugadors seleccionats. Dic jugadors, però és clar que no podem parlar ni de mascles ni de femelles. Els morts, d'allò que primer no ens alliberem és del maleït sexe, invenció mortal, font de moltes de malalties físiques, i de pràcticament totes les mentals.

Així doncs, si un dels més dissortats individus a l'univers, vull dir, un humà dels qui encara pateixen el flagell, la passa, del viure, es demanés si la contesa entre equips de les necròpolis locals és entre dones o entre homes, que es desenganyi. Això de la maligna nosa del sexe, feliçment se'ns fon en un tres i no res, tantost traspassats. Si els cossos més musculats ni irascibles tanmateix ja s'esllavissen irreversiblement i ivaçosa devers la magresa màxima, l'esfumament, la desaparició total, què hom s'imagini un element tan feble, i llefiscós i tou, un perllongament d'un budell excretori (una petita infame claveguera) particularment tendre i fastigós.

El collonut del fantasmagòric encontre propvinent, per èpic ni nefari que fos, és no acabaria pas amb cap mort. La sang no arribaria (quina sang? exsangües tots plegats) al torrent enfollit.

I que a la fi allò desfeta o victòria, el que calia era que, desdentegat i tot, amb veu de barítom i amb profunditat, la meua anàlisi posterior, fos un altre pervers poca-solta pastitx dels meus.

Tots els mort, així alliçonats, cap d'ells gaire ressentit, s'haurà lànguidament de conformar. No volem pas mai del món afegir dolors 'morals' a les físiques. Amb les físiques tothom n'hauríem de tindre prou.

Cadàvers nàufrags davallaven, com corcs furtius i clandestins, i

saltaires pel torrent arbitrari, i als de la meua tribu els urgia a rembre'n els més ferms. Els faríem jugar a la pròxima. Un dia o altre guanyaríem convencionalment, sense estratègies ni reprensibles trampetes d'estrateg massa monòton. «*Nois, noies, ja em perdonareu. Qui fa allò que pot, no està obligat a més*», com deia, encara viu, mon pare.

I ara una postil·la, abans no em fugi del magí. Els nauseabundament miserables vivents són culpables d'haver comès el pitjor crim. Perpetraren el tort imperdonable de néixer. De més a més no sé pas si se n'adonen (vull dir, els de més; alguns pocs d'imaginatius evidentment que sí), però llur pregona infelicitat els ve del fet que no siguin sinó uns pobres exiliats de llur país nadiu i enyorat. La vida és una efímera molt incòmoda contingència. La mort dura per sempre. Aqueix és el lloc on pertanys, el teu lloc segur, del qual, això rai, mai ningú te'n fotrà fora. Al capdavall, prou pots. La teua perenne autèntica residència et rebrà aviat braços oberts.

Abolida tot d'una, per qualque truc o altre del destí, la ruc contingència del tènue aflat del viure, et veus restablert a l'autenticitat de l'antiga i futura immanència, permanència. Lleixares d'ésser el que provisionalment i molt inestablement no fores, per a tornar a ésser el teu tu real.

(...)

Nit del dinou.

Als imaginatius ens és donada la facultat d'albirar el futur, i el futur darrer és sempre l'arrabassament de la Mort.

La casa que havíem comprada, els vells qui hi vivien abans gradualment n'havien abandonades la major part de les vastes estances. En desembarassar-les de tantes d'andròmines ni noses abassegades, és a dir, en fer netes les més apartades cambres, descobríem de casualitat una porteta insignificant que tanmateix menava, per un llarg corredor aparentment subaquàtic (o si més no il·luminat per una tova tremolosa llum blava), a una altra casa d'un carreró allunyat i diferent.

Desembocàrem, en la nova casa buida, a una estança nua, semblant a un torre de bones proporcions, amb quatre murs negres que s'elevaven fins qui sap on, fins al cel, diries, car prou que no n'albiraves pas cap sostre.

Fou aleshores quan començàrem de sentir un càntic cumulatiu, com si, a mesura que les veus esdevenien més clares, més d'angelets s'afegissin al càntic.

Car érem enjòlit. Una vigorosa aspiració ens feia prendre un suau vol amunt. A tall de gentils aloses romaníem, suràvem, a lloc, fins que aparentment l'aspiració no esdevenia més determinada i urgent, i llavors pujàvem més de presseta, enduts pels glops de succió d'un cel golut.

Així que ascendíem, l'escuma que ens voltava s'espesseïa al nostre voltant, com si un oneig en retrocés ens transportés suaument al bell mig de l'oceà del cel.

Babauament complaguts, ens diguérem en pensament, «*Somni profètic*».

Dementre que, benauradament amorfs, ens esvaíem profunditats avall, o amunt, fins a desaparèixer-hi, com en pou d'oblit que penetrés una eterna neu...

Fou llavors que la veu pedantesca ens esquerdà agrament el frugal terapèutic viatge.

Diu, «*Mos fins oronells ensumen certs nefands verins a la roent atmosfera de la vostra inhabitual sofraja. I no pas que sigui, crec, ni epidèrmic ni adventici, ans quelcom de molt més seriós i immanent, endinsat, anava a dir equidistant. A grans trets, hi percep eteris marcadors d'entre l'amnèsia i la follia*».

El metge, tafaner, havia enfonsat el nas a la meua zona poplítia, i qui sap què hi albirava ni s'hi ensumava.

Llavors, finit l'escorcoll i aplicats tots els vaccins, tant els escaients com els que no n'eren gens, vulnerable venerable, m'enviava a passejar, més mal assaonat que quan no hi anava.

Erràtic al carrer, esdevenia alhora ubic i impermanent, i només em solaçaven jocs i orquestracions gramaticals que em passaven alegrement per l'esment. Afeccionat a les proeses del verb, escarnia el paisatge, que filustrava amb prou feines, i exalçava a canvi la troballa del bon mot, filigranat amb irreprimible gloriosa gràcia.

I així anar fent.

(...)

Nit de vent del vint.

«*Totes les creences s'equivalen — falòrnies urbi et orbi.*»

En auster arxiconegut paisatge de costeruts abonyecs, l'astoradora sorpresa de tornar a veure, al cap d'un pilot d'anys, transformada en misteriosa ultraterrenal beutat, altament higiènica, elegantíssima, abillada tota de blanc, passar, i sé que no ens reconeix. Ni un sol esguard no ens guanyàvem. És tanmateix la mateixa belluguet, el mateix cul de mal seure, la mateixa pocavergonya xicoteta qui portava la inapreciable imatge que la padrina de sa mare havia heretada de la padrina de la seua padrina, i qui sap de quants de quant de més lluny, antecessors enfonsat en els temps més primitiu, i ella, fent la ximpleta, saltironant amb vigoria, i llençant rudement amunt i avall la figura, al capdavall li queia entre les roques i se li feia innombrables bocins.

Havíem apressat el pas, com qui fuig, no fos cas que algú ens encolomés el crim diguem-ne cultural, o pus tost el tort religiós o moral, o el que sigui, o el greu mancament contra els poders diguem-ne celestials, si voleu, tant se val.

Estranyament, fou aleshores, on la punyent imatge s'esmicolava, quan les esgarrifoses esgarrifances, les rèpliques sísmiques, no començaren, insistents, i no pas que fossin perifèriques; era com si l'epicentre mateix naixia justament on paràvem.

Hom ens demanarà potser què té d'estrany un altre local terratrèmol al grandiloqüent Caucas, on la vanitat de la rancuniosa natura sol manifestar-se d'aqueixa sulfurada manera...

Tindrà raó l'anònim qüestionador. Només fem notar la coincidència entre l'esbucament de l'estàtua i la commoció de la terra. Quin diàleg eteri, electromagnètic (qui sap si quàntic i tot), es duien el tresor, robat al remot adés a la terra, en forma d'icona màgica, i el fet que mans sapastres i distretes d'un dels intrusos humans, el trenqués de tal faisó que coercís la mateixa mare terra, horroritzada, a rancurar-se'n, a plànyer-se'n, amb un estremiment d'enuig crescut?

Romancejàvem i ens rabejàvem al llit; ens posseïa una mandra terrible; quines feinades per a aixecar-nos!

Hom gaudeix (balb i flàccid, i amb els talons alçats damunt coixins

al fons del llit) del cald repòs, mentre evoca ensonyat les tristes fal·làcies cregudes durant la seua jovenesa, i ara demostrades totalment idiotes, i així, lleixant córrer la imaginació, havíem caigut de casualitat en aquella escena de la beutat perfecta, immaculada, sense adulteracions ni defectes, i potser era, ella, tornada carn, l'exemplar imatge qui es rompé.

Metamorfosi enigmàtica. La imatge sacra feta carn en la persona de qui la trencà? Quin talòs d'entre tots els talossos visionaris de la història ho havia predit? Al contrari, els carallots 'il·luminats' sempre condemnaven els pecadors al càstig, sovint esbojarradament cruel, i no pas al premi, al guardó, la benedicció, el benifet, d'esdevindre sagrat un mateix (i ací hi ha la ironia) justament l'iconoclasta, el qui no respectava la representació de la divinitat? Qui s'ho hauria pensat? Univers de rareses, vós. Hom s'ho pot esperar tot. Àdhuc allò més lluny d'osques. Tira-t'hi a l'atzar, això rai, sempre l'endevinaràs. I tothom feliç. Això és el que cal. No fotéssim, i tant. Benaurança universal. Tothom tenim raó ensems. Alhora tocats per la gràcia. Quina gràcia! Albíxeres. Exalçats fins al mai més.

(...)

Nit del vint-i-u.

Tot ens qui viu és veu constret a esdevenir víctima del propi cos, traïdor imperdonable.

«*Som espurnetes; tantost enceses, foses*.»

Els gests harmònics de la bella virginal Partènope, qui es passejava

intocable i immarcescible entre els turons eixorcs, em retornaven a l'organitzat senderi de la infantesa, on al garatge-taller de mon pare, destriava troballes sovint minúscules, mes sempre emblemàtiques, d'asteroides metàl·lics, en un implacable aprenentatge de la corprenedora ombrívola natura de l'ininterromput univers, el qual, aparentment, tantost efervescent, aprés cap novella ignició, amb els sofres i els fòsfors pels voltants duts, amb el vaivé incessant del remenar, a l'incert vertigen, assajava tota mena de variacions químiques, fèrries i carbòniques, i amb goig conreava particularitats de creació com més anava més estrambòtiques, com, fiblat per qualque pregona amargor existencial, es projectava fos i, bavós i esbufegant, s'acarnissava, abans de morir per a tornar a néixer, amb totes les més o menys monstruoses bestioles de inventades, i no cal dir, amb els diferents anecdòtics escenaris on transitòriament havien trobat, les pobrissones, precari aixopluc.

És com ara si l'univers mateix depengués d'un rellotge que compta sense descans un objecte mental fantàstic (un noema), apellat per algunes espècies extraviades per l'univers 'temps', i quan se li acaba el temps atorgat (o quan el rellotge mateix s'espatlla d'ell mateix!), el rellotge mateix comença de fer figa, i crida l'alarma, i se suïcida, i au, tot plegat plega en un devessall inaturable vers el no re, d'on, amb impunitat, la llau de la recreada matèria torna, al cap dels eons innombrables, a tombar un tombant per a tornar a vessar avall, on tota pèrdua d'ans és ara guany.

Les garranyigaires maquinacions del meu magí han tractat, d'ençà de nyec, de comprendre-ho, i encara hi treballa, de pus en pus despagat. De cops que em crec haver trobada una solució, amb quin desmai no se'm desfila la il·lusió, victòria pírrica, i aprés, és clar, tristor, la corrosiva escorxada cronologia del meu cos que engega fútilment a remugar, «*Vaporosa, se t'escola l'hora; ja quasi només fas la viu-viu, segmentat en inestable esquelet; atia el foc de l'enteniment amb els estris menys rovellats de la raó. O faràs cala buida fins al darrer segon, o no t'assabentaràs ni si era possible de reeixir-hi, ni que fos molt superficialment*».

Instantanis, ens distreuen seriosament els sinuosos trànsits dels

diversos ens qui ens acompanyen. En tot un ventall de llivells, les aventures abracadabrants de les bestioles més serenes en la dissort que no som els proveïts més o menys del flagell anomenant 'consciència'.

Quina sana enveja a gràcia celestial de l'agró en la seua pacient quietud. O la de la llúdriga empaitant i enxampant xanguet quan cal. Els renocs dels carismàtics rèptils a l'aiguamort. Els inqüestionables queixals dels sobtats secrets felins en la celístia... L'elusiu papalloneig al pampolatge. La fesomia del pop vivaç i savi desapareix en un perfecte enjogassat camuflatge; tantost hi és com no hi és. I què me'n dius del dolç pessigolleig amb el qual, perspicu, no t'alerta l'escarabat 'melolont' qui se't ficava pels sacsons i els replecs?

Érem enlloc, i d'enlloc n'eixíem percudits. «*On creus que anirem a raure?*», ens demanàvem, inquiets.

Maledicció. No pas en aquest conreu de sinistre laboratori clafert de cuques rares, on probablement som la més rara, i on cada altra espècie de cuca ens arruca per la nostra incapacitat de raure-hi, altrament que en enemistat constant, i en constant autoodi, i en habitual precarietat, morositat, ferum i nul·litat... Per no dir-les més grosses. Gruixos inabastables d'enraonies segreguem sempre i pertot. I tot plegat a fi de què?

«*Tu has resolt mai de debò re quant a la teua provinença? Al teu fat? Al misteri horrorós de la teua estada? I no em vinguis amb embuts. No em diguis ara que no hi ha re a escatir. Que el mirall per a nosaltres són les espècies més avançades, les quals és clar que d'aqueixos ximplets neguits, cap idea no en tenen. En aquest cas, per què som tan mal fets? Per què al repel·lent bacinet del crani ens hi moneja la consciència?*»

Inexplicable. Casualitats. Dissort immensa, malviatge!

«*Torna'm les claus. No me les prenguis mai més. Vull tornar a casa.*»

(...)

Nit del vint-i-dos.

Entre els dos esdeveniments més importants (cabdals, inevitables) per a l'individu, ço és, quan l'empenyen al món, i quan l'en trauen, resulta que el petit fragment de vida que t'hi ha tocat se't fragmenta en innombrables fragments. No et servirà de re fer l'idiota fanàtic qui vol, altrament que anecdòtica, cap justificada unitat entre els fragments. Per això que tu, home lògic i assenyat, només frueixis amb... (i trobis significat en...) els fragments, i no mai en les falses unitats o conglomeracions de fragments lligats i relligats tan fal·laciosament.

En el curs vital, esporàdicament apareixen de cops emanacions inexplicables d'extremada malignitat que et porten a violències inesperades. Ets com aquelles plantes carnívores qui semblen mai no haver occida cap mosca, i tot d'una, *trac!*, se't tanquen damunt la víctima!

Fou quan prenia comiat que la família entera se'm declarava de boja amor. «*No ens desertis, estimat! Ens vols orfes i naufragats en contrada inhospitalària. Qui som sense tu? No te'n vagis, no ens fugis!*»

La malaurada filla gran, amb trets de goluda saltarel·la, se'm llençava com pantera a mossegar-me. Calia evitar de totes que m'obrís cap plaga tòxica al vult amb què vaig disfressat pel món. No hi hauria enlloc preciós ungüent que m'embroqués llavors l'infecte abonyec. Tothom em reconeixeria per la imatge del dimoni.

A tornajornals, com a darrer recurs, i amb bestial enuig, li adreçava al cos una llau de garrotades, proliferació de pinyacs que tanmateix rep amb cobejança. I ara, amb allò, els altres, gelosos i envejosos, en volen tastar tants pel cap baix com ella no en tasta. Amb llurs cranis i visatges esberlen graons de l'escalinata, safareigs asclen, esbotzen panys, enceten la façana. Com més reben, més tornen, ebris, per a més rebre'n.

Calia partir. Gran dissort. Hi ha pertot pestilents amors que, amb ganivet i sense, totjorn t'occeixen.

(...)

Nit del vint-i-tres.

En un emplaçament arqueològic, sota les hiperbòliques ombrel·les contra el Solell catastròfic, dementre que «*rossolen pels vessants penyores i monedes/ d'inoïdes civilitzacions*», ens fotografiàvem fent veure que rostàvem, d'aperitiu, copròlits de dinosaures, i que aprés mastegàvem, amb prou treballs, certs novament descoberts enganxifosos petits meteorits aparentment encara vivents i fimbradissos. I donàvem a entendre que ens crèiem, segurament erròniament, que amb allò adquiríem estranys superpoders. Tèrbol colós cascú dels molt colts temps mitològics.

Érem ridículs en el nostre entusiasme de trobadors de tresors inimaginables.

Clos el jorn, damunt el vellut molsós al caient del penya-segat era el perillós indret on clapàvem. Si cap dels nostres arpelluts malsons permanents no se'ns llençaven damunt ens atacaven i escanyaven,

som solien, enmig de la més tenebrosa nit, confiàvem que amb els braços esbojarrats per l'esglai, belleu no assoliríem d'estimbar'ls. Un cos el nostre llavors carregat amb una nosa corrosiva menys. Alleujat i agraït.

Hi havia el perill que els somnàmbuls entre nosaltres fossin abduïts per l'espantall de la Mort, qui aprofitava, com sempre que pot, les circumstàncies. Tant se val, érem valents i ens hi arriscàvem. De fet, ens hi aveníem; i cada nit, per a despitar els qui, reticents, remugaven, els més ardits, emfàtics com el prestigiós llevat a la mesella massa, ens hi atansàvem més i més de prop, a frec d'un fil del tombant del precipici. Un fall abrupte que fotia feredat. Car ens sabíem culpables. Només el culpable ordeix, l'innocent mai. I calia que el sacrifici calgut s'escaigués tard o d'hora. Situació delicada. Sense sacrifici no hi ha succés. Tota la imperdible empresa se n'anava en orris. Passant relliscosament per malla. Com ara sebollits per sobtat terratrèmol que tot s'ho tornava a empassar. Ningú no sabria de la nostra heroïcitat. Una xiripa com ara providencial. Admirabilíssima. Cap altre emplaçament arqueològic al llarg de les centúries podia donar cap rampeu al nostre. Fórem gloriosos durant un estès, extens, període. Què més pots demanar a la vida? Sojorn maleït que cal que enduris. No hi ha alternativa. Ton nom cal reverberi al firmament dels constel·lats. Mafnífic.

(...)

Nit del vint-i-quatre.

Incisius ens immiscim al cercle dels inadmesos. Sinuosos ens insinuem fins a les cuines. Bracegem entre clarors i penombres pels cantons, i ens atansem, sense que els cocs se n'adonessin, als fogons on olles i cassoles xauxinen i xiuxiuegen, i xampurregen elles amb elles. Tastem d'esquitllentes brous i estofats. Els trobem oportuns i

adequats, sense exageracions. No pas re de l’altre món, qualsevol caramasera del veïnat segurament hi reeixia millor amb quatre tendrums, ossos i rosegons.

Sempre gens ni mica obstructius, lliscàvem encara entre ombres. Penetràvem cambres. Els nostres dits, com circells encuriosits, furgaven, erudits, calaixos. Tot ho catalogàvem mentalment. La irritació creixia. Tanta d’hipocresia. Tant de tort i mancament. Tanta de comèdia podrida. Els pecadors pagarien. Esbatanàvem les finestres transformats en vent furient. La insultant ventegada titllava cada objecte ni imatge, ni paperot, ni afegitó ni paralipomen, de garbuix sense importància, i ho trametia tot a can pistraus. La despesa ulterior fora monumental, sobretot ara que permetíem el llamp calar-hi foc, i l’aiguat que entrava a glops inaugurar arreu tolls grassos. Qui prendria avantatge? Aigua o foc? El fum? Un fum que nou, deleteri, qui pretén respirar-hi. Tothom emigra. Massa maror dintre.

A hores de llavors, nosaltres rai. Ens ho esguardàvem tot de fora estant, lluny i enfilats als arbres. I somreien, acomplerts. Vós direu. Una altra fita memorable que ens apuntàvem als ratats memoràndums d’un cervell incertament curull. Quan ens escapcessin, com no mancarien de fotre una nit o altra, tot es vessava en un infecte putrefacte batibull. Cascú son destí. Qui pretengui saber què fa, ment.

(...)

Nit del vint-i-cinc.

Lobotomitzat, només servia per a esbudellar carronyes. Amb quina bavosa joia no ho feia! Precoç, em convencia, amb els plerofòrics (o

sia, totalment segurs que tenien raó), que havia nascut per a la feina. Especialista indispensable, de qui se n'evaporaven, i tothom se n'havia d'adonar d'una hora lluny, les més pures ni escletes de les essències caníbals.

Cert que el treball no era tan fàcil. Bona part de l'estona l'havies de balafiar espantant competidors carronyaires del teu plat cru. Adips, hienes, voltors... «*Allò era meu i de ningú més*», protestava; ningú no m'ho robaria pas, i si m'ho robaven, això rai, esbudellava en un tres i no res cap altre dels infames impostors qui, espuris, semblen vius, i són morts. N'hi ha a gavadals; si en plogués, en plouria a bots i barrals.

L'esbudellat exhibeix la genuïna matèria que el construeix. Hom s'hi extasiava. Cada quadre dels espaterrants prodigis viscerals, dels bigarrats prolapses a betzef, dels acolorits ferments i vegetacions perfectament repulsius — com les mosques mateixes arraïmades davant meu, i pessigollejant-me el nas — quadre tot plegat que podríem potser clarament anomenar «*La Mort en esclatants colors*». Era meravellosament abstracte, i alhora orgànic i espectral, i cabia només al meu fascinant museu, on ni fortors ni enlluernaments no jaquien traça. Res no podia verament esborneiar el meu cervell meravellosament incomplet, adaptat a la funció calguda d'una faisó excepcional.

Érem, els de la nostra envejable jeia, com qui diu, ja transformats en marbre, els de l'única privativa petita esfera on ens congregàvem, molt minoritaris, els ens acomplerts verament, i amb escreix, constrets per les circumstàncies a atènyer en vida la perfecció.

Paròdicament, havíem estat, en vida prèvia i descartada, depressius i pessimistes, immersos de continu en un núvol tenebrós que sovint se'ns tornava, de tant negre, orb. I allò feia por, una por insostenible. La Mort — com un gnom geperut qui se'ns pengés constantment a l'esquena i ens burxés un cor que feia fervents gargarismes de ranera, i regurgitacions i borborigmes d'agonia — s'adelitava, macabra, a enfonsar-nos, amb la forca de la desesperació, a l'infern pòstum de les triomfals letals horrors. Enmig del tumult tempestuós d'un cos que periclitava irremeiablement, ecoiques elegies sentíem d'un món, d'una

totalitat, que se n'anava ràpidament a l'extinció.

A trenc d'esbalçar-nos fall avall, ens tornàvem a veure nadons incircumcisos embolicats en tuls blaus, fastiguejats tanmateix per les nauseabundes fragàncies ininterrompudes d'estranys ens assassins, esfinxs amb ulleres amb mànec i amb simples binocles, qui, expectants, ens voltaven, bo i embotint-nos per un trau a la cara repel·lents beuratges ensucrats.

Ningú no trobava conhort a sa dissort. Ni ells ni nosaltres, condemnats tots plegats a la mateixa dissolució en el perpetu no re, negats al vòrtex del mai més.

La malaurada frustració del viure es veu que només s'arreglava i resolia amb l'abolició, amb sublim desdeny, de la roent nosa qui ens impedia d'ésser prou coratjosos, i acceptar llavors doncs el fat amb prou prosopopeia, és a dir, amb l'acte compulsiu de l'execració i l'ablació dels podrits pinyols cerebrals on el discerniment massa primmirat ni llepafils no es refugiava, emprenyador, i ens omplia, amb ses disquisicions pastoses, petrificats pels ulls de basilisc de la Mort ubiqua i sempre present, d'atrocitats i d'estupors, de les ordalies insuportables i pèrfids pandemòniums de molt angoixoses pors ferals — pors inextricables de l'ara, de l'abans i del després.

Unànime com l'oceà, la púrria insolent qui rebutjava que els esbudellés, m'escridassaven i assetjaven, volien fer-me trossos petits com tímids entrepans, i llavors deglutir-me, perquè de mi no en romangués memòria. Zombis desgraciats, poc sabien *amb qui se les heien* (ni heuen).

Res no em fa por. Ni feredat ni basarda. Soc invulnerable. Ja em mataren en néixer. A part que m'empedreeix el mateix exercici heroic de l'esbudellar-vos sense arrest. Soc artístic en el treball. Entre pantomimes i sortilegis us destraleig a lloure i de les faisons més estètiques, amb ductilitat i subtils latències, amb bisells i el·lipsis, i sense ambigüitats ni dubitacions, infligint talls de campionat en la benastrugança i benaurança de les bones aures de la primavera, al lleure sense enfarfecs del camp lliure. Ningú no us adobava amb millor gràcia. I per a reblar-ho ben reblat, guaiteu-me, us em cruspeixc, erecte, la cirereta del vostre cor inic. El cor maleït i

infidel que en un darrer estirabot us fotia al clot. Ni temps tinguéreu d’acomiadar-vos de cap sequaç. Prou podeu, al capdavall; en acabat que hom se us cruspís, esdeveníeu insubstancials. Exempts de més enigmàtiques follies, atenyíeu la indiferència. Sou matèria, cristal·litzada sollada infanteria qui obtusament pel firmament batalla, com peces d’escacs de l’eterna partida entre els caos contrincants a un univers pertorbat per una creació sense cap solta ni volta.

Tornem-hi. Bon profit.

(...)

Nit del vint-i-sis.

M’era donat de veure’m minyó, i mon padrí era un vellard més dels qui s’asseien a la plaça, i quan el saludava em donava uns quants de cacauets que es treia de la butxaca, i l’endemà mateix el vellard era jo, i els cacauets em feien mal i cap net no em saludava, i em fotia molt d’haver de veure un món que acceleradament es desgastava, que corria esbojarradament vers la depressió, el desconsol, el desastre, la desaparició.

Nits de malsons on tantes de vides prèvies no em passen rabents de llarg, lleixant enrere un gust amarg d’insatisfacció, de mal acompliment, de fallida immensa.

Impensable de poder recordar cascuna de les identitats de vides prèvies. Els fol·licles que les entretenien s’han anat eixugant, són bacius, una pelleringueta eixarreïda. Al contrari de les impossibles

flors d'amarant, s'han pansits ràpidament sense remei.

I mira que m'ho deia. «*Ama allò que t'ha tocat. Una vida, la teua, que no hauries de voler canviada per re altre. 'Una vegada nat, abraça't a ton fat.' O esdevindràs ben tost fastiguejat, desesperadament volent-te altri, és a dir, pensant-te haver-la cagat del començament. I què en trauràs? Un inextingible odi propi.*»

No hi havia res a fer.

Content i a córrer. Fins que no trobí una solució transitòria (ventissa, provisional, com no poden sinó ésser-ne totes).

«*Obeeix ulls clucs la deessa.*»

Pidolant engrunes d'esperança, la imatge se m'apareixia. Rere el vel blau cel, sos ulls (uns ulls com els del mussol, que semblen no haver ops de mai parpellejar) fits en els meus, la deessa s'imposava.

Pensaves. «*Ulls tètrics que et devoren l'ànima.*»

Obstinats com el seglar, vull dir, el senglar, qui on fica la banya l'hi manté, mos ulls de titella fetillat esguardaven clarament, al fons de sos ulls, el delirant espectacle de les estranyes conductes de les diferents creatures. Els intricats dissenys de les plantes i bolets al·lucinatoris, dels animals estranys, amb closques i sense, de la costa, o dels altres humans, llurs tropismes i moviments automàtics, llurs estímuls d'unió i de separació posats en joc, llurs tàctiques per a surar, peti qui peti, i doncs no acabar al fons del fons...

I comprenia on era que casava, com a individu qui es vol mantingut en prou equilibri en un tan difícil i perillós laberint, on tants d'altres ignominiosos sicofantes titelles fetillats llencen ignars llagots a la deessa en un ritme redundant i amb veus d'espinguet.

Llagots llençats a la babalà. Tota persona qui no fos deessa els trobaria massa obvis, obscens, exagerats, ofensius. De fet, mefítiques injúries, calúmnies.

Amb una susceptibilitat d'escorxat, em malfiava dels catòlics aplaudiments de tota la cort, aquelles ovacions disbauxades, mes en realitat no podia impedir (l'impuls era més fort que no jo) fer com qualsevol altre. Les mateixes genuflexions filials, fraternals; ullprès com tothom. Sense pes al pit.

«*Totes les xinxes al teu llit.*»

Tota responsabilitat (i doncs culpabilitat) per al qui (malauradament per a ell) mana. Nosaltres rai.

Érem legió. L'invent feia forrolla. Sempre n'havia feta. Me n'adonava. No era pas descobridor de re. «*Sempre arribaràs tard.*»

Rere re, re. Re de nou. Tot conegut.

I que cada dia sigui el darrer què importa? Si vas impol·lut? Lliure de tot pecat, mancament, aberració — responsabilitat, sí.

Hi has reflexionat prou. La deessa... Beutat? Lletjor? Quina cara glauca fa rere el vel blau cel?

I, també, quina... Quina cara ens deu portar avui la Mort?

En aquest camí desert, al trencant d'un revolt, on rauen, palplantats, els quatre tentacles de la creu (jou consuetudinari), tot d'una veig que ve davant meu, que se m'atansa, una negra grassa (una negrassa de negressa?); sembla ferotge, fa uns gests de boja... Va armada?

Va armada...?

No abjuraré pas de re. Per què voldria ajornar un fet ineluctable?

Entoma, noi, la bombolla de l'ésser. L'heus i et fa un pet. Buida. Dins no hi ha mai re.

Tu rai.

Tutelat per l'autoritat màxima.

Extàtic, no deleges altre que allò (la rosàcia mentida) que et promet.

(...)

Nit del vint-i-set.

Què hi tornes a fer a cal metge?

Hi vaig simplement de visita, i el metge, alt i fort, amb unes galtes grosses, lluents i llisquents, aparentment glabres, de barbamec, un home qui s'assembla a aquell poca-vergonya polític (redundant) dels anys setanta que es deia Kiesinger, em diu «*Despulli's*», i la infermera, qui sembla un home disfressat (una rossa amb cabells molt esclarits, com ara si li'n manquessin la meitat pel cap baix — i amb això, sota els llums, se li veia perfectament la pell groga del crani — i davant seu, fent-se notar amb una absència total de mamelles, un pit tot ras, tot i que devia dur uns desinflats sostenidors minúsculs que li donaven doncs diguéssim que uns pits minúsculs, i, més important, anava enormement prenyada, tret que el seu prenys no fos també ficte, com si portés un embalum d'enfarfecs on hi hauria de raure la panxa), m'obre la porta a un petita infame cambra estreta i quadriculada, i abans de tancar-m'hi corr aixecant-se les faldilles cap la llitotxa i s'hi estén, i el metge se li aboca damunt i li clava immediatament i sense miraments un punxó llarguerut al ventre, i es veu que li guaita, per mètode de laparoscòpia, la peremptorietat o no del deslliurament.

Tot allò m'ha esfereït, i tot i que havia començat de despullar-me, em desdeia i fotia el camp.

Quan corria pels corredors me n'adonava que oblidava les sabates al

recambró, i ara em demanava si arribaria a temps, abans no tanquessin, i aleshores em trobava part de terra, corrent descalç, unes perillosos claus que em podrien obrir els peus, i sobretot un joc de claus, i que content que n'estava per un moment, car de perdre la clau sempre ha estat un angoixós malson per a mi, i avui no em caldria patir, tret, és clar, que no són les meues claus, les meues romanien a la butxaca. Ara, però, les noves em caldria tornar-les a la recepció abans d'anar-me'n de tot, i ara entrava en dubtes, en les meues hesitacions de sempre — les hi duia ara mateix, o m'esperava fins que no sortia prou calçat? — i amb tot allò perdia un temps preciós, i ara tornava a l'oficina del metge i havien passats evidentment uns trenta anys.

Tothom havíem envellits grotescament.

Obrint la porta, hi érem els quatre protagonistes. El metge, amb més galtes i més llisquents i lluent, renyava la infermera qui semblava un infermer, ara amb menys de cabells encara, i no pas rossos, blancs, i al seu costat un personatge diguem-ne nou (per a mi, car no l'havia vist néixer, en havent partit abans no nasqués, quan era tanmateix a punt de fer-ho, pobre xiquet), ara un bordegàs de trenta anys, doncs, el qual, mesell i balb, era assegut davant el doctor, el qual, dempeus, me li buidava tranquil·lament un ull, dient-li «*Say goodbye to light, Eddie*», i n'Eddie no dient re, lleixant-se oimés buidar en acabat fàcilment l'altre.

Car el fill havia vist segurament quelcom d'altament prohibit, i això rai, prou li dirien que mai no n'havia tinguts, d'ulls, que havia nascut sense. Que tot allò que creia haver mal vist eren imaginacions d'un cervell descordat.

Tantost no havia eixorbat n'Eddie, el metge, amb un moviment ràpid, enfonsava un ganivet al ventre de la infermera qui era asseguda vora el fill sanguinós. El ventre de la rossa semblava novament prenys, una panxa aquest cop menys madura que no feia trenta anys. Queia a terra, morta, sense haver dir ni piu.

I ara el sàdic doctor em reconeixia a la porta i em deia «*Despulli's*» i m'obria el recambró estret, perfectament quadrilàter, i encara esbufeg ara corrent peu-nu vers la closa entrada de l'edifici.

(...)

Nit del vint-i-vuit.

Passaven tangencialment per la forest, preferentment pels indrets més escabrosos, feixugues bèsties atroces i monstruoses qui, rogalloses, singloten sovint, com si parlessin a base de foscs singlots. I de cops pujaven als arbres i de dalt estant, amb llur insolent carrisqueig, t'omplien de desdeny, de menyspreu, i et ruixaven de pixum i escopinades.

Al començament, me'n record que no en vèiem gaires. De vegades, al bosc, et trobaves que n'hi havia qualcun qui, escadusser, es passejava, i t'agafava una por avial, com si te'n recordessis, racialment, que eren letals i antropòfags.

I llavors, no gaire tard, vaig veure'n un qui atacava un jove i se'l menjava, sense miraments, salvatgement.

I aquella horror que havia vista, sovint d'altres, molts d'altres, l'ha veieren. I el desesme corregué. I força de famílies instal·làrem alarmes detectores d'os a casa. I un vespre, avisats pels insistents drings de l'aparell, ens fou donat de veure al pati mateix de ca nostra, tres cadells d'os qui es menjaven, entre les fustes, un cos pelut. Ens adonàrem així mateix que hi havia un cap d'os adult, probablement llur mare, amb la boca totalment oberta i les dents d'ambdós paladars incrustades a un bocí de tronc immens. Només hi havia, com dic, el cap. El cos era allò que els cadells es menjaven amb molta d'embranzida i desig. Fins més tard no ens assabentàrem que l'ossa, abans de lleixar anar la presa, es deseixia tota sola, s'esqueixava, s'arrencava ella mateixa, en dos bocins, amb el cap oblidat a un cantó, i la resta del cos ensorrant-se a l'altre. I és

clar que aquell tros de tronc no l'hagués pogut moure mai. Car en realitat no era un tronc més de la pila, pertanyia a una de les rels de l'enorme roure de fora. L'únic, que aquella rel que sobresortia havia estada tallada tot pla d'aquell cantó, com si fos una altre tronc de llenya.

La qüestió, que els ossos proliferaven. I les famílies ens n'acostumàvem a veure'ls, i no sé pas per quin arcà atavisme anàrem, ells i nosaltres, esdevenint companys de viatge. Com qui diu, de passatge, aparionats, en pelegrinatge, vers millors ultramundanes fronteres.

I sortiren tota mena d'edictes que ho afirmaven. Era una nova política-religió, una mescla indestriable.

Deien els nous dogmes... «*Els ossos i els humans, perpetus companys. I si cap d'ells no escull de cruspir-se't, això rai, pensa que els humans encara som molt més que no pas ells. I que prou és de justícia divina arribar algun dia gloriós, ben aviat, si més no a la paritat. Així que roman feliç quan et vegis consumit, car participes i et rets al designi de déu. Benaurat tu qui fores triat per a la santificació. Descansa en pau al païdor de ton alter-ego. La ressuscitació serà més interessant encara. Tots et som molt reconeguts. El paradís us accepta d'inseparable, indestriable, molt xiroia agraïda parella. Au.*»

Amb allò, tanta d'exageració, corregué la brama herètica (i prou temorenc, et calia vigilar que n'havies coneixement) que pertot s'esdevenien ressuscitacions sospitoses, on el diguem-ne '*devorador*' reemergeix disfressat de maligne, i el cruspit, el devorat, fa un esforç per a emmirallar-s'hi, tot i que no s'hi reconeix; feny d'ésser tant bestial i cruel com ell, però no hi reïx; al capdavall troba que és una víctima virtuosa, menjada sense raó, i ens forniria amb amargor detalls terrorífics del seu trasbals mentre l'altre se'l cruspia.

Les abominacions del barreig entre les espècies, amb les matances i convulsions consegüents, sovintejaven de més en més. Hi havia pugnaços clandestins transgressors qui atiaven l'efervescent colgat merder perquè, amb aquella escalfor, l'embrió de la revolució

progressés...

El gruix de la població es corsecava; a alguns, part de dintre, roent, un foc els creixia; i hom es confegia mentalment suaus o abruptes comiats al vell arnat ordre. Els missatges esperançats guanyaven vàlua, abatiments i abaltiments minvaven, el setge semblava que flectia, els vincles contranaturals s'afluixaven. La desconfiança s'incrementava i hom s'ensumava, potser erròniament, que ara era l'hora, que la nova naixença ningú no hi ha qui l'aboleixi ara.

I és clar que el propvinent damnatge portat per la contrarevolució ja brunzia com vespa anorreadora que es delís per a burxar, i, com tostemps, perplex i de dol, tu mateix no sabies on guaitar.

Et volies desaparegut, i sempre érets, tot i que marginal, prop del centre de l'acció singular. Deslletat de la llet verinosa, virulent, del dogma corrent, érets un altre dels qui renegaven, privadament i pels segles dels segles, de l'os i de la mare qui el va parir.

(...)

Nit de l'u.

Apologista de la pròpia vida, confessaré nogensmenys sense cap vergonya que de debò mai no he pogut triar re; massa no ningú perquè hom em lleixés decidir què.

Ep, cal retre's a les evidències. No fer-ho fora de ruc. Amb veu de ruc rauc, recorda-te'n tan sovint com calgui.

Manaments mentals. Cal no fer-t'hi cap pedra al fetge, ni a la melsa

ni als ronyons, ni la freixura.

Sense remordiments, recances ni exasperacions.

Guarit de tot greuge de cap mal que et pervingui per via natural, xiules tranquil·lament, i aprofites per a fotre mossadetes a la teca que et caigui. Sempre te'n cau si saps on cercar amb moderació i anonimat.

I sense esglais. Mai lúgubre ni marcit. Tampoc histriònic, car cal no pas exagerar per cap dels dos costats.

T'abstens de re traumàtic, t'arrapes únicament al flux terapèutic dels dies que suaument no s'eixamplen i es despleguen com ara delta avall. Per a trobar-te tot fet i acomplert a la calma mar de la dolça mort.

«*Ben arribat, noi.*»

I ai, però, tu! Tan bé que les coses no semblaven rutllar, i indefectiblement, d'espetec tot s'espatlla. Tot d'una la cosa fa figa, i au.

«*S'ha acabat el que s'hi donava.*»

Amb això, apaivagats i calms, prou agraïts, acomiadem-nos-en.

Som il·lusionades falenes.

Quin miratge albira la falena damunt un munt d'escombraries que l'escalfor de la putrescència encén?

Abstrús instint d'insecte. De sotrac, una espurna ens ha incendiat i incinerat. «*Bona nit.*»

I ara? Si poguessis triar, oi?

Mort, com amb les vaques sagrades, et fiquen al riu perquè t'hi desfacis, menjat segurament per peixos.

Si fossis mazdaista, et pujàvem dalt de tot de la torre del silenci, perquè fossin els ocells i no pas els peixos els qui et despullessin de tota carn, ara inútil altre que per a nodrir les bones bèsties qui et duran, alat o amb escates, pertot.

«*Visites el món ben acomboiat*.»

Sobretot te n'estàs, si pots, d'aquella altra absurditat que en diuen esglésies.

Una església plena de bretolades de capellà... D'idiotes dogmes, d'allò més ambigus — entre el prescrit i el proscrit — interpretables, i per això mateix, domini exclusiu dels farsants qui de tot allò se n'entenguessin força, o, molt més freqüentment, dels vulgars falsificadors qui pretenguessin fer-ho.

I llavors...

Cada nit, la darrera.

Fins que...

Ja hi som! Som-hi! Després de tantes de tenebroses nits, *la nit de la Nit Total!*

I avui? Tantost no entres aquiescent al son, tot va malament.

Tants de malsons inversemblantment acaramullats a la babalà!

Et lleves fet un garbuix.

Banyat en confusió.

Remenat marejadorament en brou de bruixes.

I al crani t'hi ressonen batibulls heteròclits d'orquestres de granotes concurrents i contràries. Omniscients granotes, directores orquestrals, de l'únic altre univers que ens roman diguem-ne si fa no fa ver. El del malson.

Hi érem tots condeixebles d'homicides reeixits. I, disciplinats, molt dedicats, n'apreníem mètodes i sensacions delitoses.

Com en peixera, ens rabejàvem amb els assassins als mateixos sucs.

Quiescents escarrassos anàvem espigant i ens volíem tost en garba. De pipiolis a mestres. Homicides fets i drets.

Mentre, llurs proeses ens aombraven amb llurs aures de beatitud que ens aïllaven de les angoixoses xafogors on no experimentàvem llavors la delectança del fet meravellós.

Quin fet? Diguem-ne llurs fets. Els fets que es deseixien de llur comportament conflictiu, adversari, negacionista. Allò d'haver gosat haver estat repropi, subversiu, en un món on de tot mou i manera sabíem que tot hi era enganyifa, tot hi era trucat, que no calia escatir-hi ni jutjar-hi re, car el resultat era sabut abans de començar. Només hi havia la trampa. La trampa universal. El parany de la ficció ideològica.

Al capdavall, tot i amb la teua luciditat d'escarabat merdisser, res descobert per tu mateix, altre que la trampa absoluta de la totalitat.

Altrament a l'altra vida, la vida dolenta, només ens havien enganyats; només hi apreníem absurditats d'ideologies i supersticions totalment estúpides, bretolades sense cap interès per a tu, per al plaer o la satisfacció de la teua ànima esvalotada.

Tot t'obligava a doblegar-te als desigs dels qui ostentaven el poder, o el volien ostentar, tant rucs i ignars els darrers com els primers.

Plega per a avui, vols? Car quin rodament de cap!

Eternes recriminacions. Vaivens sense cap ni centener. Enuig constant.

Ni solta ni volta. No cap que t'hi matis. Ja et matarà el cos. Ara mateix dirà...

Prou!

(...)

Nit del dos.

De la meua autobiografia no crec pas que ningú se'n curi un pet. Aquest capítol, com els altres, només l'explic per al meu plaer, així que si no n'esteu prou contents, au, a fer-vos fotre, companys.

Tot començà amb el nostre coet rovellat. Anàvem vagant per l'univers, no gens segurs, trontollant i a sotracs, i vam veure un

planeta més boniquet que no els altres, i ens diguérem potser és com aquell que en Lem va anomenar '*Edèn*'.

Esperem, però, que sense monstres. Sobretot els monstres qui diuen creure en les merdegades impossibles, aquelles repulsives aberracions, que hom anomena 'déus'. I precisament això, de creure-hi, els torna, a part l'aspecte abominable, encara pitjors monstres —monstres de crueltat i fanatisme, com llurs déus mateixos, culpables dels crims més inconfessables.

En tot cas, ens hi lleixàrem caure. Veuríem què.

Érem quatre. I els quatre manàvem equitativament. Cap més que no els altres. Els parers eren tots seriosament considerats i les conclusions unànimes. Car ens enteníem perfectament. No hauríem pas sobreviscut tan lluny altrament. Els quatre ens motivava el mateix desig. Sobreviure encara un jorn més, si us plau.

Hi trobàrem, això també, una d'aquelles típiques estàtues parlants. Un instant abans no s'ensorrés, tota esmicolada, encara va dir:

—Soc en Cronos, el déu d'aquesta illa, el déu qui corromp part de dins (és a dir, el cos), i part de fora (ço és, tota la resta), i us fareu fotre, car esteu atrapats a la meua ineludible gàbia, la gàbia del Temps!

Respongué un de nosaltres:

—Com n'estàs tu mateix, gamarús.

I comentàrem:

—Quin déu més carrincló!
—Ben mirats, tots en són; no n'hi ha cap que se salvi mica.
—Sinistres espantalls, prestigiosos artefactes cobejats per tothom.
—Tothom se'ls vol fer seus, car es veu que '*qui posseeix déu, posseeix el poder*'.
—Quina capdeconyada!

La cosa que creà la matèria amb la qual els universos es construeixen ens és incognoscible.

De transformar aqueixa cosa de moment (i qui sap si per sempre) inidentificable en la persona de qualsevol ésser superior és la més idiota i repugnant de les fantasies dels pecs, on l'estupiditat i l'odi de l'al·lucinat o malparit 'transformador' es calquen, s'estergeixen, en la personalitat del ridícul colós totpoderós (dels quals a cada època es veu que sempre en surt qualcun — amb el qui deuen els idiotes necessitats de tenir ara no pas ni millor ni pitjor que els irrisoris arcaics de fa milers d'anys).

El caos còsmic es reprodueix fidelment dins llur crani, un crani amb ponts rancs i grinyolaires que permeten l'entrada a tot intrús delerós de causar-hi tota mena d'esparveradors destrets.

Tot és que, amb l'estàtua feta pols, al cap de no re l'Edèn mateix no resultà d'ésser al capdavall sinó efímera esfèrula crepuscular que s'enfosqueix fins que la impenetrabilitat de les ombres que se l'empassen s'imposen de tal faisó que desapareix del tot. Havent desapareguda, ens trobàrem al coet rovellat tal qual, com si ni hi haguéssim sortit per a penetrar-hi.

Pensàrem:

—No diguis mai 'es morí' o 'el mataren', digues si de cas, més apropiadament, 'desaparegué', 'el desaparegueren'.

—Car la fórmula bona és, en comptes de 'néixer', 'aparèixer', i en comptes de 'morir', 'desaparèixer'.

—Els de debò 'desapareguts' són els morts, els de debò 'apareguts' són tots els qui, vulguis no vulguis, naixèrem.

—Hom 'apareix' provisionalment, hom 'desapareix' per sempre.

—Bona nit.

I ens tancàrem a les nostres càpsules a fer-hi un son, fins que els daus de la casualitat no ens permetessin de trobar quelcom de millor, que dubtàvem, és clar, de mai trobar-ho, car què hi ha de millor que un '*paradís*'?

(...)

Nit del tres.

Anava a orbitar de nits el mateix planeta dels llums vermells. El planeta Bordell.

De jorn, tot hi eren edificis massius, alts, quadriculats, d'un burell mat, amb murs sense finestres; amb, a baix, viaranys molt estrets entre els murs de les diferents casotes monumentals, com si allò fos, vist de lluny, un laberint per a ratolins.

Era de jorns un planeta mort. Només es despertava de nits, amb els llums vermells, cada casota vermella empresonant un bordell.

De nits, hi caminava angoixat, trontollant, sondrollat, sacsejat, sotraguejat pel mal al pinyol mateix del pit, amb un cor insuficient, les quatre cambres nàquisses, amb prou feines rutllant, gairebé a les últimes, gairebé discapacitades del tot.

I allò engendrava un ressentiment contra el propi cos. Ens trametem constantment retrets íntims.

Cos gairebé inservible, li dic. Car hi lleixava la pell, fent-li fer cap

esforç. Havia de vigilar. Molt. Sobretot cagant, cardant, potser volent aixecar re mig feixuc, o pujant amb prou feines un vessant massa pronunciat... Tot allò m'era interdit o, com dic, gairebé. Tot de símptomes maleïts que m'intimiden i deprimeixen.

I en canvi les nits, obsedit, hi tornava. Orbitant-hi, planeta ressuscitat. Fins que no s'acabés la nit. Gairebé a les palpentes, fent tentines. Alhora tampoc no entenent-hi re. Sentint de cops estranys diàlegs entre meuques i potencials clients. Els mots i sons que emetien eren per a mi inconeguts, o pitjor, fins ara inexistents, com ara si se'ls empesquessin al vol, com si només parlessin allò, aquell horrorós galimaties, per a fotre-se'n de manguis.

Viaranys flamejants, solcs fressats, insistint-hi, segurament engavanyant-hi, fent-hi nosa, esguardant amb ulls malalts i gairebé invidents, com, ben emmagatzemats, hi ha als racons més foscs cossos juxtaposats, carn en carn. Un gruix boterut i bategant on rauen a l'aguait les sempre impertinents calamitats. Que ardits! Que valents! Me'n feia creus que s'aventuressin a un joc de tanta de perillositat. Volia poètic cantar-los peans; peans poc polits, ai llas, improvisats; en realitat, rucades de campionat.

Com enyorava les nits al bosc! Equànime, estès a una clariana, o acobitiat i encobeït pels marges d'un tallafocs, honestament feliç en la contemplació de la celístia!

Fins que no t'acaçaren els cirurgians. Un cirurgià no pot sinó noure't. T'han enxampat, i amb alacritat se te n'aprofiten. No et lleixen anar. Empestats pel lucre addictiu, t'omplen el cap amb llur xam-xam, un xam-xam que curulla d'absurditats inintel·ligibles, i sense més badar, tot d'una, ja t'han obert el cos pertot i amb tota mena de ganivets.

Et caçaven. Eren els nous caçadors. Com abans, els grans senyors, els sibarites sirians i tirians qui n'eren força llamencs, caçaven, amb virons, virolles, i viratons, gantes i grues, les quals eren trobades, agonitzants o ja difuntes, per llurs còmplices brinxets, ara ells, els caçadors d'òrgans. Mal haja els jerarques, sempre ens porten la misèria, als de baix.

Tot plegat, novament, com sempre?

On aniré? On aniré? Quan s'acabarà?

Ja ho saps, no gaire lluny. De sobte.

I que desapareguis entre les llums vermelles dels llums vermells o a la claror del llit dels moribunds, tant se val, què hi fa? La qüestió és que la fi és tothora ací mateix, a tocar de balba mà.

(...)

Nit del quatre.

M'hi reveig, i en l'adelitada visió m'hi rabeig. Era petit i la minyona, cada cop que érem sols a casa, sense dir mot, em gitava al seu llit, i me la xuclava mentre se la pelava.

Mes ejaculacions eren molt claretes, cap espermatozou encara el meu cos agraït no havia reeixit, és clar, de confegir-hi. Les seues, en canvi, de vegades eren molt espaordidorament sanguinoses. És clar que encara no comprenia allò de les dones i, les pobres, llurs setmanes dolentes.

Me'n record tanmateix la por que em feia la sang. En veure-la, mon cor falleix, solcat per gairebé imperceptibles espasmes, com si les arestes de l'espinada, cascuna independentment cerquessin a fugir-me de corpenta, de carcassa.

La minyona silenciosa mai no em va aclarir re. No fou fins molt més tard on comencí a sentir aquell malestar quan havia ejaculat, malestar que es convertí en forta dolor ulteriorment, de tal faisó que m'interdeia de mai descarregar, i les escasses dones qui mai em cardí no ho comprengueren mai, i això que diuen que les dones pateixen més d'aqueixos entrebancs veneris, que no sé si és veritat o no, i de tota manera tant em fot. La qüestió que el sexe per a mi pràcticament vedat en la seua compleció i finalitat. Un sexe estroncat.

No pas que no la veiés, ja més grandet, la minyona mai pel carrer, després, quan ja no feinejava per a nosaltres. Ni ella ni jo no ens empegueíem pas gens. Ara, no pas que tinguéssim re a desdir-nos. Ni tampoc a dir-nos. El dos de tarannà ben discret i melangiós.

Tot passant, l'un feia: —*Con anem?*

I l'altre: —*'Nar fent*.

I envant.

Mai mica faldiller, carallot espècimen qui sempre he trobat contemptible, amb humilitat m'he acontentat, gens gelós, amb allò que romania si fa no fa inutilitzat, parlant ara pel que fa als, si ho diem cruament, conys. Em referesc als lleixats, sovint només temporalment, de banda. Als diguem-ne que em queien de casualitat, com els jorns beneïts de ma infantesa amb la minyona tan com cal.

Hi ha res més essencial que el lleure per a de debò existir, és a dir, saber-se viu?

T'esperes, jagut, sota el perer, que la pera caigui. Mentrestant, rumies, cogites, observes, somies...

Això d'ésser viu cal prendre-s'ho amb calma. Les coses et cauen totes soles, no cal anar furgant com un desgraciat, un desgraciat qui, gairebé sempre, caurà mort sense de debò haver-se aturat a saber què fora viure. Miserable rosegat per les orbes cobejances, les enveges, les ambicions...

Sembrant i collint merda.

Els anys s'anaren escolant ineluctables i sense pietat.

Esdevingut cuc xafallós i indolent, amb una notable absència d'enteniment, me n'aní a passejar pel cementiri. Sabia que la minyona era morta i qui hi vivia.

Damunt les lloses del cementiri, les empentes inevitables que et fotien les ombres dels morts, gens pusil·lànimes ara que s'amagaven en l'anonimat més florit. Ves a empaitar-les. Ni les guipaves mica.

Pres pel mal gust disgustat d'una decadència apocalíptica. La fantasmagoria semblava gairebé tangible. Tret que no n'era. Avençaves les mans debades. No tocaves re.

I llavors hi havia el guardià. Ui, la ferotgia del personatge amb cara i pell de gripau, i veu d'aufrany acollonia.

Guspires se li escapolien dels eixos crebats de les excrescències aparentment purulentes. Les repercussions d'allò n'eren els eixams d'insectes bigarrats i reverberants qui de mantinent n'apareixien.

Amb solemnitat i amb falaguera fila, li demanava nogensmenys on era la llosa de la minyona, dient-li que pregones reminiscències me n'obsedien aquells dies...

Amb aplom, el gripau m'estreba amunt per les aixelles i com si li soc xanguet em deposita damunt un pom de fritil·làries damunt una tomba evidentment buida, car prou ressona a buit.

Esperança. Potser allò vol dir que la minyona no és de debò morta. Que algú m'aixecava la camisa informant-me'n, del seu ful traspàs.

Assetjat pel dubte, fugia del tètric indret, i corria pel fang recent damunt la rompuda per a la novella saó.

Arribat a la pollancreda, m'empassava uns glops d'aire fresc.

«*Al sot no hi rau ningú*», em deia, tot rient, repetidament.

Heus ací un episodi que finalitza, ço és que és força rar per a mi, prou benauradament.

Celebrem-ho. *Prou puc!*

(...)

Nit del cinc.

Era omnívora i sempre temia que no em mossegués, per això no me li atansava mai gaire de massa a prop, i sempre portava a la butxaca, per si de cas, un bon crostó de pa d'espelta, per a embotir-li a la bústia tantost no em vingués amb sos delerosos queixals endavant.

Tanmateix la visitava sovint. No me'n podia estar. Una atracció irresistible. Al seu poderós ombratge em trobava calmat, atenyia una certa serenitat. Mon nerviosisme s'apaivagava tot sol.

Direu, potser, nogensmenys, que no gaire sagaç, el peix qui tria

suïcidi sense patir de greu malaltia.

Estrany, ja ho sé. Però què no n'és a la vida?

Crec que discutíem, com fèiem sovint, sobre les aberracions dels exèrcits, bastes patuleies de brètols mesells, tots afaiçonats amb el mateix motlle de la bestialitat. D'on surten? Mai no en manquen. Se'n formen espontàniament, món massa feraç en la producció de monstres.

Tret que al capdavall qui blasmes? La patètica teranyina on som irremissiblement enxarxats, i l'àrida tirania de la divinal aranya. No pas? I inútilment, no cal dir.

La compassió em duia a la depressió, pensant en el destí molt deplorable de tots els atrapats. Tothom en perill imminent d'inexistència, i en acabat, sobre, de tanta d'humiliació constant.

Tothom, i no pas menys, com qui diu, que els de la cambra del costat. L'eminent dona d'autoritat, amb la qual conversava tot berenant lleugerament, me'n desdeia.

«*Seu i no et moguis. No els òbriguis pas. Per molt que cridin. Aviat seran tots morts. Condemnats sense remei. La vapor del verí és molt ràpida. I hi són tancats hermèticament*.»

«*Però, i el vostre germà? Que no és dintre?*»

«*És ell mateix qui els enverina. Sacrificat. Ja ho veus tu. Per al bé de totdeu. Són una colla de gàngsters*.»

«*L'angoixa de la pobra gent!*»

«*S'ho mereixen. A part que el tòtil de mon germà creu que abans se n'ha immunitzat. Ja ho veurem quan obrirem la porta demà o demà-passat*.»

Romania parat, a les escapces. Una altra de tantes i tantes petites irritacions de coses que no comprenc. En sovintegen a betzef!

I sempre cal passar endavant. Musclejar i anar fent. Ignorar-les. Anant per feina enjondre. Sempre tant a fer, no pas?

Car, per molt que t'escarrassessis cercant un bon aixopluc on regís solament de debò la vera justícia, tant se val, re... Tot a tocar, sempre hi haurà el sorollet ominós i vexant de la metzinosa font inescandallable, inexhaurible, de la discòrdia, la violència, la brutalitat...

Amb un doll que no s'estronca mai, i que sempre continuarà rajant.

Malament rai, ja et dic.

Cal fer-s'hi, i au... Quin remei.

(...)

Nit del sis.

La magnitud de l'impacte, em destarota.

Arreu hi batega, foll, el desori.

Què faríem sense els seus molt savis, sovint fastuosos, entretocs?

A la fatigosa vida conscient guardonat profusament com a heroi de la inacció, només em mancaria que immergit al son em passés si fa no fot!

L'íncub t'afebleix, t'estremeix, i et forneix les més fantàstiques excuses; l'íncub no et restreny, i te n'afegeix, mantes raons per a la teua aspror i repulsió envers el muntatge del món en tota la seua amplitud; l'íncub no t'estalvia cap punyent realitat, per merdosa que sigui; l'incub és ton amic més car. No en trobaràs pas recanvi enlloc. T'ancora rígidament a la nua molt lletja veritat. No t'és pas cap impediment; més aviat el contrari, un facilitador. Per a ell doncs, atorgats amb reverència, tots els excedents guardons que tens per a lliurar.

Vanta'l, vanta'l. Ben fet. És un tresor.

Quan l'íncub sobtadament et conquereix, l'embranzida del sobresalt que t'emportes et duu, enllà dels núvols, a estratosfèrics llivells, des d'on albires sa resplendent majestat. Quin gran inventor pirotècnic, quin immillorable escenògraf! Quins miratges més acomplerts! Quina pulcritud en les definicions dels diferents quadres! Totes les escenes li reïxen meravellosament.

Balb i badant, com un tòtil et rets a ses seduccions sense ombra de rebuig. Hi ets el perfecte espectador.

Quines nit més fades (i mortes), vós, sense ell donant-me pel cul!
L'emoció, l'excitació, l'èxtasi!

Cada malson que m'inocula em col·loca al centre de la desesperació. I el món de veritat, sense mentides, torna a ésser meu. Meu sol!

Guiat per ell. Guia del calgut capteniment a l'enrevessat univers. Guia infal·lible de l'obligatori enteniment de tota la situació...

—Tot això està molt bé, però ja li dius gràcies per la gentil visita?

—Prou ho sap. Li ho dic sovint. Que li n'estic tan agraït! Mancaria pus! Per qui em prens...?

(...)

Nit del set.

Illes i ocells, paisatges desconeguts, i la mateixa quitxalla de pertot al món, amb llurs mots d'ara, amb llur estranya corrent cultura, sobretot amb llur capacitat d'orientació on tu perds la xaveta sospesant la situació, ple de dubtes i repapieigs; la coneixença que ells tenen immediatament dels pisos, corredors i escales dels complicats hotels, de les cantonades i revolts, i especialment de les portes. Portes i portes. Portes innombrables, totes iguals per a tu, i mai cap la bona.

Hi ha haguda una apagada general. Has davallat d'incògnit al celler. La llum de la teua lot enllumena la dovella clau. És allí on has de fixar la càrrega explosiva.

L'enorme esclat crearà l'entabanada del món.

Una confusió infernal, on regnarà, folla, la mortalitat, mentre, carismàtics, els corbs s'arrigolen amb mos ulls i cervell — els ulls i cervell del boig confús patètic creador.

De les immenses ruïnes, d'apocalíptica magnitud, s'aixecarà, precària, i malgrat els riscs, la guatlla dels ous d'urani i plutoni que s'hauran d'anar fissionant eternament — aquesta és l'essència, la química, la quiditat, de la nova situació.

La llum ha tornada. Duus, feixuguíssim, un païdor tot fet malbé; pots donar-ne les gràcies als marroquins i llurs gasòfies.

Les espines de les espigues et fan pessigolles als collons. Tost faràs cap a la platja. Hi haurà dones mig mostrant llurs osques indecents, de puritat negligible. Ignora-les com ignores cada particular bri d'herba.

El pagès cau extenuat. «*Els cansats fem la tasca, i collim la dacsa*.» Fes un saltet ben greixat, no fos cas que el trepitgessis.

Llas, llas, i rellàs! Als esculls rellisques i et trenques el nas.

Sort que et moriràs somiant.

(...)

Nit del vuit.

Unànimes, els esquelets prioritzem l'adquisició de carn. Per això ens veus sempre tan afamegats; no pas, com d'altres éssers vius, simplement covant inanitats.

L'objectiu de les larves ganudes qui ens rosegaren la carn prèvia era de revenja de qui sap quina colla de crims que cometíem sense remordiments contra la natura, quan érem vius i cobràvem un sou insignificant, de tal faisó que per a viure no pas que paréssim gaire prim.

Mentrestant, els cucs qui neguitegen, ectòpics, el cul del robot qui

ens manté en vida l'hostilitzen sense atur. El pobre pararà boig, i llavors malament rai per a tothom. Més valdria que ens apresséssim. Hò i tant.

Massa embogit, serà com cap de fibló que aterra, irat i catastròficament orquestral, damunt el cresp inerme on escorpins i escórpores dirimíem punts filosòfics amb subtilitats i conviccions estupefaents.

Els atots que ejectàvem damunt la taula de joc haurien jaquit amb un pam de nas tots els grecs dels temps gloriosos de les acadèmies i els liceus.

Un tacó d'atots que menaria avui mateix tots els pretensiosos professors del món en pregona catalèpsia.

Massa poc.

Amb això, va basarda de veure'ls. Les acrobàcies dels ictèrics histèrics posen en perill el benestar del nostre naquis cor. No les volem ni esguardar. L'angoixant emoció ens matava.

Per això guaitem sempre enjondre, on no hi ha mai ningú. Ni infeccions ni contagis...

Indemnes. Intocables. Estalvis. Segurs a l'aixopluc. Lluny de les repulsives tocadures dels aliens.

Allò dels estranys promíscuament embotint-se't pertot arreu és clar que ens fot un fàstic immens.

Volem envellir i morir com bèstia salvatge. La implacable, immisericorde, natura és l'única mare que reconeixem.

Cap guariment volem que ens pertanyi ni pensaments.

Emmalaltíssim com el món mateix.

Tot se'n va en orris i és això el que cal.

Aquest és un món massa mal fet. Cal que n'emergeixi, tot endreçadet, un altre.

I a nosaltres ben tost ens cal canviar de pell. Som els esquelets qui ixen de càpsula, o capoll o crisàlide, i, per comptes d'esdevindre, com caldria, polsim, ivaçosament es renovellen... creixen de carns... de pells...

Ferotges.

Ull viu! Via fora!

(...)

Nit del nou.

Entrem a la sorollada i a les fortors del basar cobert. La dona se'n recorda d'haver oblidat quelcom. Se'n torna fora, mentre em diu de guardar l'ampolla de xampany mig plena. Ara m'endins tot sol al laberint fent ziga-zagues entre la gentada. Encuriosit per qualque dibuix emmarcat, he lleixada part de terra l'ampolla. Han passades totes de negre unes monges infernals. Fàstic de veure-les. En tombar-me després de la desagradabilíssima impressió, l'ampolla mig plena ha desapareguda. Li deman a l'escombriaire qui va netejant mandrosament si l'ha vista, i és un nici, un idiota de naixement, i no em respon. Ni m'ha entès. He anat a la barra d'un bar situada als passadissos del basar mateix, i veig que hi tenen a un racó ampolles mig buides amb un cartellet que hi diu, '*perdut i*

trobat'. Li dic a l'amable bàrman si s'hi han trobada una ampolla de xampany mig plena. Me'n duu una, però li dic que gràcies, que no és la meua. Que passaré més tard per si de cas se l'ha troben i la tenen.

Què duc a les mans? Una imatge religiosa de quina altra abstrusa religió? Ximpleries. Se m'ha enganxada als dits, com si portés una goma adhesiva. L'he deguda plegar distretament part de terra. Perquè no l'ha trepitgessin i els vidres saltessin pertot. Em costa de desempallegar-me'n, copejant-la a un taulell. Cridant l'atenció. Fins que finalment puc deseixir-me'n.

Tombant-me pertot, encara no veig per enlloc la dona.

Tanta de gentada! És clar que no hi compraré re, tot i que tinc gana, i em cruspia de gust un bon badall. A part que no duc dur ni un ral, ho trob tot plegat força fastigós. No em fotria pas re de tot això a la panxa.

Ara la veig! Sembla altament enfellonida. Potser perquè he perduda l'ampolla. No. Per quelcom d'altre. No entenc què diu, molt aspra, acerba. Allò m'emprenya a mi. '*Si no parles més clar!*' Amb allò, torna a fotre el camp, per les portes de vidre del darrere. Quin paper de ruc no hi faig, ara. Un home m'esguarda descoratjat, gairebé escorxat, ferit en l'amor propi, com si la pena que li faig, l'afectes fortament.

Carallot, ja s'ho farà.

Per una porta lateral ixc a respirar l'aire de fora. Al tros on vaig a parar, no pas lluny del basar cobert, un home prim i colrat fent de periodista i filmant-se ell mateix amb la càmera del seu telèfon. Una parella, qui potser són els propietaris del tros l'observen. Ara també l'observ jo.

Veig que parla de l'ase. L'ase qui ha pujar a un arbre nan o un arbre mig caigut, i s'hi està sense moure-s'hi, fent un paper d'ase, com si fos incapaç de davallar-hi. L'estrany és el pelatge de l'ase. N'hi ha tres més, d'ases, amb el mateix pelatge, qui se'l guaiten. El periodista ad hoc, improvisat, va informant de tant en tant.

També amb el mateix pelatge hi ha un conill i una oca molt amics. De bona mida, i els dos roncant de felicitat com si fossin gats. Musell i bec d'un i d'altra ficats dolçament al pit del company, com ara emmetxats, encadellats; molt estreta amistat la llur, oidà. Llur encant monstruós és vinculant. Hom en roman enamorat.

Hi ha àdhuc alguns matolls amb el mateix pelatge. Quin savi s'ha pensada la pensada?

El pelatge és hirsut, de color uniforme, verd groc... Els ases, l'oca, el conill, els matolls... Estic fotent cops d'ull pels voltants... La seguretat m'entrevé que hi albiraré també qualque infant amb el mateix pelatge tan estrany.

O potser no. Gosaré interviuar els propietaris? El periodista? De què em faré passar? Em diran que me'n vagi a fotre la tarota enjondre, que m'ocupi dels meus afers?

«*Tot és inexplicable, noi. Ni puc, ni pots, ni pot*.»

Sempre m'has respost el mateix.

Encensada, traient foc per les orelles, heus que s'atansa la dona. Fugim-ne! Anéssim preferentment a cal veí del davant, el meu vell amic, qui pensava anit que el sentia tornar de fora.

La meua objecció estricta a utilitzar cap vehicle que no siguin les sabates em duu xano-xano pel món. Fent drecera, foradant amb les banyes denses bardisses amb arços i esbarzers, em faig fins a la carretera. On hi ha de tram en tram anuncis que, inics, t'imploren al sacrifici. Més valdria que esperonessin la higiene. Però allò inspiraria l'instantani escàndol de la part dels pecs predicadors qui troben que com més de merda i més de pestilència, com ordenen grotescament llurs agressives deïtats, millor.

Arribat a cal veí, m'informen que aquest matí mateix se l'enduien mort. Algú havia entrat a ca seua de nit i l'havia mort, i en acabat havia penetrat al garatge, i l'havia badat i havia espargida la seua col·lecció de pneumàtics d'època pertot damunt el carrer davant ca

seua.

Amb aquell signe sabíem segur que la casa havia estat atacada per l’enemic de sempre, ocult i nocturn.

Pel que fa al vell amic mort, no dic pas que fóssim parents, mes prou en podríem haver-ho estat, car dúiem el mateix nom. I quant a escatir del cert qui l’occí, podem maldar tant com vulguem; segur, però, que desenganya-te’n, que no ho sabrem mai. Sense accés a les singularitats de l’absurda governança, podem esgarrapar desesperadament el cel tant com vulguem, això rai, que, de traure’n, re.

(...)

Nit del deu.

Fent-se l’anèmic, sempre roman fascinat per l’ultratge al qual el sotmeten abans d’extingir-lo sense més comèdia. Avorreix de tot cor la infame grotesqueria de qualsevol violència, a la qual semblen desesperadament i enderiadament addictes tants de brètols descordats.

Sempre ha perdut a propòsit. Abdicant a betzef. Trobava més divertit perdre que no pas guanyar — guanyar, ecs! — i llavors què? — creure’t la gran cosa, sense pensar que continuaves essent un pobre animalet merdós. La desil·lusió aclaparadora per a més tard, capdecony.

Feia llavors, quan el coneguí, feina a la funerària; hi operava de

ploraner; els seus sanglots eren d'antologia.

Força atlètic encara, anava pel món sotjant per les targes de les portes. Hi caçava moribunds. Per a cantar-los les absoltes amb veueta esquerdada de capellà capat. I rebre en acabat alguns pistrincs.

Sentia enraonar fúnebrement, i sabia que quelcom de pelut, de greu, s'hi esdevenia. O guipava, dret a l'entrada, mig amagada sota les escales, la imatge macabra d'un maleït taüt. I en d'altres pisos o cambres, hi sentia els ofecs i gemecs de les raneres que es filtraven pels clivells.

De vegades la figura de quasi mort se li apareixia en el seu molt lamentable patetisme. Solcat per mòrbids calfreds, rajant un fastigós fluix opalí pels oronells i d'altres obertures a la cara torturada, l'obsolescent, l'aviat obsolet del tot, patidor, en perpetu conflicte amb la rapaç figura amb la dalla rovellada a punt, de vegades, dic, s'aixecava, molt feble, descarnat, fredolic i tremolós, garrell i amb un foll desig de cagar, i, amb un postrem, gairebé pòstum, espasme, fotia un salt vertiginós fins al vidre de la tarja i, amb ulls astorats, grossos com taronges, se'l guaitava fit a fit i li fotia un esglai de caldeu, un esglai que el feia caure de memòria.

Abans de perdre els senys, sentia al seu cervell, penetrat per l'esguard del mort present, el mot de pas vers el mateix infern, l'infern del no re, on ell se n'anava de dret, i on l'esperava. «*Et toca a tu ara mateix. Ja pots empaquetar. Ara venim a emportar-te'ns cap a casa.*»

Doncs això, ja et dic, ja ho veus, i tant; ninots, fotrem goig; quin paperet tots plegats!

I amb això, així, de vegades, doncs, les petjades bel·ligerants dels vigilants de nit de l'hotel retrunyien pels corredors i se'l trobaven ert, com ara mort, davant la porta on suara espiava. Llavors, amb un parell o tres de mastegots a les galtes revingut a la vida, s'eixorivia espectacularment, amb escarafalls, i pretenia d'ésser somnàmbul, i haver-se doncs mogut inconscientment, sense adonar-se'n,

totalment perdut dins les els delits del bell somni de l'instant.

«*Saltem a l'unísón, jo i el bon cavall, la bardissa de boix, i ens aventurem pels alfacs i sorramolls que ens duran directe, sota el cel blau i amb les onades calmes, al poble de rere les roques, on, amb permís, posem que la premissa sigui que la mig nua xicota qui ens té el cor robat, no ens esperava amb candeletes, rabejant-se alhora al Solell, i, per si fos poc, amb les begudetes amanides. I com fruíem simultàniament llavors amb els tastívols fluids, els agradívols sucs dels gerds fruits tropicals... quan, ai carall...! Delirós somni romput en escruix. Malauradament em despertàveu, companys!*»

No sé pas si s'ho creien o no. Als hotels, ja se sap, coses rares, a munts.

Els falsaris i falsificadors (les sangoneres, els vampirs, els impostors) hi abundem tremendament. *I què hi faràs?*

(...)

Nit de l'onze.

«*Em meravella, Lígurd Çatruja, reveure't viu.*»

En Çatruja, torsimany d'antiga data, quan, genets i barquers metòdics en horitzons gairebé sempre funests, estampats pertot arreu d'esparveradores maltempsades, érem doctors residents en geografia i visitàvem, per les jungles africanes, on la lluna sempre

sagnava, pobles tremendament endarrerits, on les comunicacions és clar que hi eren escasses i gens de fiar.

Trobàvem sovint petges inescrutables i, lírics i succints, ja ens imaginàvem que eren d'ens mítics, com els d'abans.

Quan somiàvem de nits, en precaris aixoplucs, sota flassades relluents que teòricament espantarien feristeles, pertanyíem nosaltres també a la gloriosa fauna dels tritons, dels titans, dels faunes, dels altres fantàstics alts ens molt benastrucs qui no coneixien (i si mai els haguessin coneguts, tampoc no n'haurien fotut cap cas) els ridículs confins socials que tant no els haurien restrets presentment.

I llavors l'endemà el nostre petit boldró expedicionari ominosament sentí que no érem sols. Ens tombàrem i vam ensumar-nos qui ens empaitava — tot un escamot de mítics herois de l'idiotisme — angoixats ens n'adonàvem que les distàncies acceleradament s'abreujaven — els idiotes lleu ens haurien — ja havíem begut oli — amb llurs ritus insans, seguits fil per randa segons mil·lenàries receptes recitades estúpidament i sòpita per analfabets curts de gambals, qui, bo i dient veure visions i sentir les desagradables veus dels déus grotescament criminals qui no vivien enlloc, tanmateix els obligaven, encara ara, peti qui peti, a fer-nos bocins en un tres i no res, i a cruspir-se'ns llavors crus, i per heretgets qui érem, es veu.

Tot fugint, en Çatruja de sobte s'esvaïa. Desaparegut de tot mapa. Havia caigut sense dir mot per un fosc sot sens fi. Ja podien els salvatges enemics escandallar en acabat tant com volguessin. A hores de llavors ja devia haver-se enfilat amunt i avall al llarg i estret de galeries de pregones cavernes infinites.

Personalment pensava: «*Abans no m'heguin, faria bé d'ensopegar-me amb el mateix forat o amb un de paregut.*» I sense demanar permís i acomiadar-me de ningú, tot aprofitant la meua ciència, abusava de la geografia, i vessant que veiés, per petit que fos, vessant on em llençava de cap, no fos cas que allò, la davallada, continués indefinidament...

Sense sort, altre que un pic no s'escaigués que, de xiripa, no fes cap

a una bassa de tarquims putrefactes.

N'eixia més fosc de pell i pudent que no els perseguidors qui em volien captiu.

Mítica imatge qui acollonia tothom.

Vel d'invisibilitat, capa d'invulnerabilitat, cap fulla de tell, mentre m'hi banyava, en la sang negra del drac, no em queia per sort entre els omòplats.

I ara s'havia estimbada, sobtada, la nit. Sol i nu, banyat en cald quitrà, la nit sencera, cercava si trobava, estalvis, membres i família de l'expedició.

Ningú.

N'hi havia per a tornar-se boig. Boig com el firmament mateix, sempre tan mal endreçat.

Per cert, recordava la fi memorable de l'autobiografia de l'univers personificat. L'havia llegida no feia gaire a un somni induït per qualque forta malaltia dels tròpics.

Hi deia, «*I aleshores, com s'esqueia, em torní boig… I prou.*»

En Lígurd Çatruja, retrobat després de tantes de centúries, em deixelava els secrets de cals nans, cals trols, on tant de temps no havia feliçment viscut. Llurs cerimònies eren molt reveladores, com dic.

Car es veu que cantaven, en chor recitatiu, els melòdics secrets que havien de guardar tan zelosament, car eren els estintols culturals de llur supervivència immemorable. I el torsimany, apte i adepte, n'havia après el sacre idioma, i se sabia com dic els secrets molt raonables. Car sense ésser raonable, no cal ni viure. Això és massa palès. I tanmateix és universalment ignorat.

No em podia avenir que en Lígurd hagués volgut tornar a emergir.

Li deia que, en acabat del que em deia, me n'enyorava i tot, de la vida subterrània dels bons trols als abissos inassequibles. Que un gran deler em duia a voler-me sebollit d'una vegada. Que ací fora, en l'aire podrit i primet, tot anava sempre pitjor. Un univers en doina. Absolutament dut a perdició.

Em deia que només havia tornat per a endur-se'm. Ell i jo, d'expedició al magnífics harmònics inferns, on cada follet és un colós, vull dir, un colossal home de seny.

Li dic que ben volenters, tu!

Hi retrobàvem al fons les accentuades colors perdudes.

Els trols m'havien perdonats tots els pecats.

Rèiem tots plegats ensems.

Tornàvem a ésser enjogassats infants, xirois, xalests i petitons.

(...)

Nit del dotze.

Escorcollant clavegueres a diferents indrets del globus, t'ensopegues sovint amb bestioles albines, d'ulls vermells brillants, i maixelles pronunciades amb ferramentes esmolades i gegantesques.

Llurs explicacions d’una esplèndida i idònia existència sempre m’han esperonada a l’esperit una sana envegeta. Però és clar que a llur harmònica societat mai no podria sinó ésser-hi inadmès. Una herència genètica la meua massa pobra i embafadora. Tot plegat doncs un camí ple d’obstacles. La meua humil sol·licitud fora sempre amablement rebutjada. No aniria enlloc ni amb pròpiament greixades rodes. Amb ells no s’hi valen trampes. Massa llests, desvetllats, perspicaços. Un pesquis el llur immens.

No hi emigraré pas. Si no t’hi volen, no t’hi volen. Troba’t un altre estatge per a fer-hi l’estada sense gaires impediments, si pots, i llavors endavant.

O ves-te’n al teatre.

Ran d’això hom es passa llavors la nit re-desenvolupant, ara en somnis, ara despert, la trama i la intenció de la mateixa coneguda peça.

«*El Benefactor*» d’en Pere Galliner.

La porta d’accés ha estada, durant la representació, mantes de vegades modificada, de tal faisó que hom no la reconeix, i passa de llarg. I hom no és pas dels qui tornen enrere, altre que com dic en somnis i en pensaments.

El crèdul, amb el seu esguerro de cervell, és clar que cau a tots els paranys escats amb qualsevol mena de carallotada. Però quan és hom mateix el concernit, una enllumenada lluminària, llumenera, de persona, el qui s’estavella al grop, al teixit opac i inhospitalari del text compendiat, i no sap destriar-ne les delicades minúcies sinó per a sublimar-ne un pom de maquinacions llunàtiques, no anem enlloc.

Hom s’abstrau del vertigen que és enmig del procés angoixant del dinyar-la i es distreu immergint-se en l’anàlisi de l’anècdota que

benvingudament s'escau que llavors el rosegui.

Els envitricollats trets de son visatge implicats en el descobriment de la diagnosi demostren que el zel crònic que inverteix en la resolució de l'enigma que li esvalota el magí toca llivells no pas gaire sovint atesos.

No claparà en pau fins que la maledicció no es vegi al capdavall escanyada per les grapes de l'entesa.

«*Qui és el benefactor? Qui és el benefactor...?*»

«Ho escateixes, ho esbrines, ho trobes...?»

«Reïxes de trencar el vidre del mirall que t'ho deforma...?»

«Respon-me!»

Tots en són. Tots. Benefactors. Tothom.

Cascun dels personatges incloses les noietes i la mare. Les noietes, catorze i dotze anyets, perfectament ensinistrades a pretendre's perforades amb una certa dolor, i la prova el suquet de bleda-rave que roman després damunt els llençols.

La mare mateixa, no pas còmplice, solament massa bleda per a comprendre-hi re, esdevinguda còmica, per exemple dient, d'un dels clients o mecenes, per comptes de «*professor d'estètica*» com li han dit que digui, «*professor d'encàustica*», i les altres comares admirant-la, perquè com ella tampoc no saben què vol dir 'encàustica'. Ni jo no ho sé. Ni tampoc com hom pot esdevenir-ne professor per a la il·luminació i la futura prosperitat de les petites. Per això fa riure.

I llavors és clar el pare, qui es ven reiteradament les filles esdevingudes incessantment verges cada vegada. Car quin bé no fa als postulants acceptats finalment per a desminyonar-les. La il·lusió que els ofereix! La joia de viure per a ells llavors retrobada!

També, doncs, beneficiats els atents, curosos, 'estupradors' rics industrials mateixos. Esdevinguts benefactors, mecenes, patrons de les arts. En benefici de les filles a les quals pagaran les 'beques' mensuals perquè segueixin llurs estudis.

Tothom a la peça hi treballa per al propi bé i, amb això, de retop, per al d'altri. No es pot pas ésser més equitatiu ni optimista. Ningú no hi treballa en detriment de ningú. Ningú no balafiava la vesprada. Tothom en treia benefici. I el malson es veia sobrepassat d'esquitllentes per la comèdia del viure amable.

Si tots els malsons fossin com aquest!

(...)

Nit del tretze.

Sots el flagell de les obres mestres, les nostres, ofegant-se, repapiegen.

Llurs romanents tòxics ens les asfixien. No podrem guanyar mai.

Els nostres títols ja ens els titllen, abans de la contesa i tot, de pèrdues de lleure i d'estona, i impossibles de surar gens, amb llur fat segur el de morir naixent.

Contra les nostres, bo i sortint del cony de la creació, foc a discreció!

Voldríem escaramussar, però d'entrada elles foren de fusta de boix i les nostres de flèbil cristall.

Som la plebs humiliada i ells els ximplets aristòcrates de merda.

Els clàssics, feixuguíssims enraonadors — d'aquells qui no acabaven mai la xerrameca, i tanmateix ja ho veus, tot i que fa una collonada de temps que passaren el pont d'esqueneta, més vius que no serem mai, ni encara que cridéssim pels descosits que hi som i que volem ésser-hi comptats.

No. A fer la mà, carallots. Havíeu d'haver viscut quan els erudits decidíem que calia haver-ho fet. La cagàreu. Se us escapava el tren de la fama. Romanguéreu enrere d'empertostemps.

Havia escrita una obreta que es deia, «*De la Terra trencada, se n'escapa el porquet*». I l'havia somiada.

La Terra s'esquerdava i l'escletxa que s'hi badava era immensa, de fet cuidava migpartir-se com closca d'ou, i només un porquet hi treia el nas. La seua filosofia el salvava. La seua melsa, la més sana del món. Mai no havia patit ni un segon de melangia. Allò el portava a veure's viu mentre no fos mort. El contrari de la meua tòtila manera de tothora morir vivint, o de viure morint, tant se val.

És un porquet blanc tacat amb taques negres, com certes vaques. Detall encara ara mateix no sé si important o banal.

Allò que sé és que el porquet, la seua gana el portava a menjar-se la tela amb la qual es veu que és feta l'univers. Era feta de pa d'àngel, com aquell que porten, embolicant-los les vores, certs torrons. I era una tela que, com el pa d'àngel mateix, no atipava gens.

Quina enganyifa, allò de l'univers, tantes de rucades com no ens n'havien contades! Els tot-ho-saus sempre ens han presos per babaus. I nosaltres empassant-nos-en les baboiades.

El rapsode porquet llavors ens dissecciona el flonjo naquis cadàver

de l'univers. No hi troba re de sòlid on plantar fonament. Tot hi és lleuger com volva de neu que se't fon a la mà quan la vols estudiar.

Malament rai. Els ossos de la carcanada universal, re, plomes, plomissol. Paperina buida, amb un mastegot la desinfles.

De més a més, tot horitzó hi era fals. Pa d'àngel, cruspit tot seguit com aire espès.

El porquet, heroi d'aquesta faula, hauria d'haver-se retut, llençats els braços al cel, massa desencantat, però poc s'hi avingué. No pas ell, campió. Féu el cor fort, apitrà, i s'abocà a la descoberta de l'essència, del pinyol, posat que enlloc n'hi hagués cap.

No hauria pas estat tan valent jo. Ja hauria plegat faria hores, desfet. No prou esme ni per a fer prosperar mos polsegosos budells. No fora la primera vegada que menjava pols per manca d'altra teca. Un cagat de rigor, un pusil·lànime en tota la regla. Amb ulls de granellut granot, la mort em fetillava. La por se m'arrelava a l'hesitant, precari, cor de nina que ja duia de menut.

Ai, porquet, com t'ho faràs? Assenyala'm la recta via, si et plau. Sense tu estic perdut.

No crec que senti el meu mut prec. Veig que agombola, però, quelcom. Una destral? Un cartabó? Amb sos ulls de ganivet, eufòric atalaia la buidor. Una buidor és un espai de bon averany. Sempre la pots omplir amb allò que et desitgi el cor.

Farà a cops de destral i a mesures acuradament escairades el porquet un univers nou, més sencer, més lògic, més enraonat (en el bon sentit)?

El llenç és verge. Amic, què hi inclouràs? Meravella'm, si vols. Abandonem a la teua fantasia com rau el conreu. A propòsit, hi conrees què? Què s'hi fa de bo? Segur que, sigui el que sigui, hi excel·leixes. Segur que som a un món feraç, i mai ferotge. No pas? Fes-me feliç. Digues-m'ho, si et plau.

S’hi podrà viure sense por? Fecundament? Sense recances? Sense que t’hi sentis totjorn com un intrús en un laberint infernal, d’on no en sortiràs mai sinó mort? Quina implacable condemna! Quin inextricable maldecap! Allibera’ns-en, porquet del cor!

Encén com saps la teua capacitat d’enteniment, i que tot hi sigui com cal. No ens tornessis a ficar a cap pantanós garbuix de món indesxifrable. En tu confiem. La teua fantàstica imaginació trobarà tota mena de boníssimes solucions. I tornarem a néixer, ara de veritat.

Em somriu el porquet i les seues proeses només han fetes que començar. Lleu serem al cap del camí que ens duu al reialme durador de la benaurança persistent. *Ai sí!*

És clar, és clar.

(...)

Matí del catorze.

(*Coda*.)

Un mes sencer endurant només malsons
On és la vastitud d’un cel madur
L’assidu magatzem d’insalubres ressons
On renega el vivent cada solc que a mort duu.

Amb esclats de zel i gosadia
Inquireix l'individu què hi remena?

No atén a fats matisos si la por l'atrofia
I el tenalla el desig de trencar la cadena.

Una estranya pruïja l'empeny a inútil brega
Corferit per l'enlloc el curulla el no re.

L'ubic neguit és un llast que el carrega
Que si el llença l'aboca al vesper sense fre.

(...)

(*Prou. Fi de les nits*.)